РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (първи разширен състав)

10 юни 2009 година *

По дело T-257/04

Република Полша, представлявана първоначално от г-н J. Pietras, впоследствие от г-жа E. Ośniecka-Tamecka, г-н T. Nowakowski, г-н M. Dowgielewicz и г-н B. Majczyna, в качеството на представители, подпомагани от адв. M. Szpunar, avocat,

жалбоподател,

срещу

Комисия на Европейските общности, представлявана първоначално от г-жа A. Stobiecka-Kuik, г-н L. Visaggio и г-н T. van Rijn, впоследствие от г-н M. van Rijn, г-жа H. Tserepa-Lacombe и г-жа A. Szmytkowska, в качеството на представители,

ответник,

с предмет жалба за отмяна на член 3 и на член 4, параграф 3 и параграф 5, осмо тире от Регламент (ЕО) № 1972/2003 на Комисията от 10 ноември 2003 година относно временните мерки, които следва да се приемат за търговията със земеделски продукти във връзка с присъединяването на Чешката република,

* Език на производството: полски.

Естония, Кипър, Латвия, Литва, Унгария, Малта, Полша, Словения и Словакия (ОВ L 293, стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 50, стр. 100), изменен с Регламент (ЕО) № 230/2004 на Комисията от 10 февруари 2004 година (ОВ L 39, стр. 13; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 53, стр. 186), както и с Регламент (ЕО) № 735/2004 на Комисията от 20 април 2004 година (ОВ L 114, стр. 13; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 55, стр. 213),

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД
НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ (първи разширен състав),

състоящ се от: г-жа V. Tiili (докладчик), председател, г-н F. Dehousse, г-жа I. Wiszniewska-Białecka, г-жа K. Jürimäe и г-н S. Soldevila Fragoso, съдии,

секретар: г-жа K. Pocheć, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 16 юни 2008 г.,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства в основата на спора

1 На 10 ноември 2003 г. Комисията приема Регламент (ЕО) № 1972/2003 на Комисията относно временните мерки, които следва да се приемат за търговията със земеделски продукти във връзка с присъединяването на Чешката република, Естония, Кипър, Латвия, Литва, Унгария, Малта, Полша, Словения и Словакия (ОВ L 293, стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 50, стр. 100).

2 Този регламент е приет на основание член 2, параграф 3 от Договора между Кралство Белгия, Кралство Дания, Федерална република Германия, Република Гърция, Кралство Испания, Френската република, Ирландия, Италианската република, Великото херцогство Люксембург, Кралство Нидерландия, Република Австрия, Португалската република, Република Финландия, Кралство Швеция, Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия (държави — членки на Европейския съюз) и Чешката република, Република Естония, Република Кипър, Република Латвия, Република Литва, Република Унгария, Република Малта, Република Полша, Република Словения и Словашката република за присъединяване към Европейския съюз (ОВ L 236, 2003 г., стр. 17, наричан по-нататък „Договорът за присъединяване“), подписан в Атина на 16 април 2003 г. и ратифициран от Република Полша на 23 юли 2003 г., както и на основание член 41, първа алинея от Акта относно условията на присъединяването на Чешката република, Република Естония, Република Кипър, Република Латвия, Република Литва, Република Унгария, Република Малта, Република Полша, Република Словения и Словашката република към Европейския съюз и проме-

ните в учредителните договори на Европейския съюз (ОВ L 236, стр. 33 (ОВ L 236, 2003 г., стр. 33, наричан по-нататък „Актът за присъединяване“), приложен към Договора за присъединяване.

3 По същество и що се отнася до настоящия спор, Регламент (ЕО) № 1972/2003, изменен с Регламент (ЕО) № 230/2004 на Комисията от 10 февруари 2004 година (ОВ L 39, стр. 13; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 53, стр. 186), както и с Регламент (ЕО) № 735/2004 на Комисията от 20 април 2004 година (ОВ L 114, стр. 13; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 55, стр. 213) установява по-специално система на такси за някои земеделски продукти посредством преходна дерогация от общностните норми, които иначе би следвало да се приложат.

4 Така член 3 от посочения регламент гласи:

„Отлагателен режим

1. Настоящият член се прилага по дерогация от приложение IV, [точка] 5 към Акта за присъединяване, и от членове 20 и 214 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 г. за създаване на Митнически кодекс на Общността […]

2. Продуктите, изброени в член 4, параграф 5, които преди 1 май 2004 г. са се движили свободно в Общността на петнадесетте или в нова държава членка и на 1 май 2004 г. са на временно съхранение или са под някой от митническите режими или процедури по член 4, параграф 15, буква б) и параграф 16, букви б) до ж) на Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета в разширената Общност, или които са в процес на транспортиране, след като са били предмет на формалности за износ, в рамките на разширената Общност, се обмитяват според митническата ставка за внос erga omnes, приложима към датата на освобождаване за свободно обращение.

Алинея първа не се прилага за продукти, изнасяни от Общността на петнадесетте, ако вносителят даде доказателство, че за продуктите на страната по износ не е търсено възстановяване при износ. По молба на вносителя, износителят урежда получаването на заверка от компетентния орган върху декларацията за износ, че за продуктите на страната по износ не е търсено възстановяване при износ.

3. Продуктите, изброени в член 4, параграф 5, които идват от трети страни и са в режим на активно усъвършенстване по член 4, параграф 16, буква г) на Регламент (ЕИО) № 2913/92 или в режим на временен внос по член 4, параграф 16, буква е) на Регламент (ЕИО) № 2913/92 в нова държава членка на 1 май 2004 г. и които са освободени за свободно обращение на или след тази дата, се обмитяват с вносното мито, приложимо към датата на освобождаване за свободно обращение на продукти, идващи от трети страни.“

5 Член 4 от посочения регламент предвижда:

„Такси за стоки в свободно обращение

1. Без да се засяга приложение IV, [точка] 4 към Акта за присъединяване, и когато не се прилага по-строго законодателство на национално ниво, новата държава членка налага на 1 май 2004 г. такси на притежателите на излишъци от продукти в свободно обращение.

2. За да определи излишъците на всеки притежател, новата държава членка взема под внимание по-специално следното:

а) средните стойности на наличните запаси през годините преди присъединяването;

б) търговския поток през годините преди присъединяването;

в) обстоятелствата, при които са изградени запасите.

Понятието „излишъци“ се прилага за продукти, внесени в новите държави членки или произхождащи от новите държави членки. Понятието „излишъци“ се прилага също за продукти, предназначени за пазара на новите държави членки.

[…]

3. Размерът на таксата по параграф 1 се определя от митническата ставка за внос erga omnes, приложима към 1 май 2004 г. Приходите от таксите, събрани от националните органи, се насочват към националния бюджет на новата държава членка.

[…]

5. Настоящият член се прилага за продукти, включени в следните кодове на Комбинираната номенклатура:

[…]

— относно Полша:

0201 30 00, 0202 30 10, 0202 30 50, 0202 30 90, 0204 30 00, 0204 43 10, 0206 29 91, 0207 14 10, 0207 14 70, 0402 10, 0402 21, 0405 10, 0405 90, 0406, 0703 20 00, 0711 51 00, 1001, 1002, 1003, 1004, 1005, 1006 10, 1006 20, 1006 30, 1006 40, 1007, 1008, 1101, 1102, 1103, 1104, 1107, 1108, 1509, 1510, 1602 32 11, 1702 30 [(с изключение на код 1702 30 10)], 1702 40 [(с изключение на код 1702 40 10)], 1702 90 [(само за кодове 1702 90 10, 1702 90 50, 1702 90 75 и 1702 90 79)], 2003 10 20, 2003 10 30, 2008 30 55, 2008 30 75.

[…]

6. Комисията може да добави продукти към списъка или да извади продукти от списъка по параграф 5.“

6 Седем от продуктите, което се съдържат в списъка, посочен в член 4, параграф 5, осмо тире от изменения Регламент № 1972/2003, са включени в него по силата на Регламент № 735/2004, а именно продуктите, спадащи към кодове NC 0202 30 10, 0202 30 50, 0207 14 10, 0207 14 70, 1602 32 11, 2008 30 55 и 2008 30 75. Посредством Регламент № 735/2004 е изменен само разглежданият списък, а не текстът на другите разпоредби на Регламент № 1972/2003, които се оспорват в рамките на настоящата жалба.

Производство

7 На 28 юни 2004 г. Република Полша подава настоящата жалба в секретариата на Първоинстанционния съд.

8 Като приема, че с настоящото дело се повдига тълкувателен въпрос, който е еднакъв с въпроса, повдигнат по дело C-273/04, Полша/Съвет, с който е сезиран Съдът, с Определение от 11 юли 2006 г. на основание член 54, трета алинея от Статута на Съда, член 77, буква а) и член 78 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд председателят на трети състав на Първоинстанционния съд спира производството по настоящото дело до произнасянето на решението на Съда.

9 С Решение от 23 октомври 2007 г. по дело Полша/Съвет (C-273/04, Сборник, стр. I-8925), Съдът решава да отхвърли разглежданата жалба след като се произнася директно по съществото на спора, без да се произнася по направеното от Съвета възражение за недопустимост.

10 След промяна в съставите на Първоинстанционния съд съдията докладчик е включен в първи състав, на който впоследствие е разпределено настоящото дело.

11 С Решение от 8 януари 2008 г. Първоинстанционният съд, като тълкува направеното от Република Полша искане за препращане на делото пред големия състав като евентуално целящо препращането на делото пред петчленен състав, по предложение на първи състав препраща делото пред първи разширен състав по реда на член 51, параграф 1, втора алинея от Процедурния правилник, съгласно който делото се решава от състав, състоящ се най-малко от петима съдии, когато това поиска държава членка или институция на Европейските общности, която е страна в производството.

12 На 11 април 2008 г. Първоинстанционният съд поставя някои писмени въпроси на Комисията, която отговаря на това искане в определения срок.

13 По доклад на съдията докладчик Първоинстанционният съд (първи разширен състав) решава да започне устната фаза на производството.

14 Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Първоинстанционния съд въпроси са изслушани в съдебното заседание, проведено на 16 юни 2008 г.

15 Република Полша моли Първоинстанционния съд:

— да отмени член 3 и член 4, параграф 3 и параграф 5, осмо тире от изменения Регламент № 1972/2003,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

16 Комисията моли Първоинстанционния съд:

— да отхвърли жалбата в нейната цялост,

— да осъди Република Полша да заплати съдебните разноски.

По допустимостта

Доводи на страните

17 Без формално да прави възражение за недопустимост, в своята защита Комисията посочва, че жалбата е подадена несвоевременно и поради това е недопустима.

18 Комисията припомня, че съгласно член 230, пета алинея ЕО всяка жалба срещу регламент трябва да бъде заведена в срок от два месеца, считано от четиринадесетия ден след неговото публикуване. Поради това, тъй като Регламент № 1972/2003 е публикуван в Официален вестник на 11 ноември 2003 г., срокът за подаване на жалба срещу този регламент бил изтекъл на 4 февруари 2004 г. в полунощ.

19 Комисията подчертава, че Актът за присъединяване не предвижда никаква норма, която да позволява да се направи дерогация от определения в член 230 ЕО срок. Тя счита, че определянето на дата, различна от публикуването на Регламент № 1972/2003, за начален момент, от който тече срокът за обжалване за Република Полша, щяло да доведе до въвеждане за новите държави членки на дата, на която изтича срокът за обжалване, различна от предвидената за старите държави членки.

20 В подкрепа на тезата си Комисията се позовава на Решение на Съда от 29 април 2004 г. по дело Комисия/Австрия (C-194/01, Recueil, стр. I-4579). Според нея в това решение Съдът приема, че след присъединяването си новите държави членки не могат подадат жалба за отмяна срещу общностен акт, въпреки че срокът за неговото атакуване е изтекъл преди деня на тяхното присъединяване (точка 41). Комисията се позовава и на Решение на Съда от 16 февруари 1982 г. по

дело Halyvourgiki и Helleniki Halyvourgia/Комисия (39/81, 43/81, 85/81 и 88/81, Recueil, стр. 593, точки 9—15), в което според нея Съдът приема, че актовете, приети между датата на подписване на Договора за присъединяване и датата, от която той поражда действие, обвързват автоматично новите държави членки, считано от деня на влизане в сила на посочения договор.

21 На последно място Комисията счита, че представеният в писмената реплика довод на Република Полша, според който дори и срокът за подаване на жалба срещу Регламент № 1972/2003 да е изтекъл, при всички случаи жалбата била допустима по отношение на добавените с Регламент № 735/2004 продукти, съставлява ново правно основание по смисъла на член 48, параграф 2 от Процедурния правилник и следователно е недопустим.

22 Република Полша напомня, че според член 2, параграф 3 от Договора за присъединяване институциите на Съюза могат да приемат преди присъединяването мерките, посочени в член 41 от посочения акт, които влизат в сила само при условие и от датата на влизане в сила на този договор. Последното посочено обстоятелство различавало Регламент № 1972/2003 от другите актове, приети от институциите на Общността преди присъединяването, също както и обстоятелството, че съдържащият се в посочения регламент израз „държави членки“ се отнася както за старите, така и за новите държави членки.

23 Поради това, без да поставя под съмнение определения в член 230 ЕО срок за всички приети в периода преди присъединяването на нова държава членка актове, Република Полша счита, че доколкото Регламент № 1972/2003 е приет на основание Акта за присъединяване и тя е негов адресат в качеството ѝ на държава членка, тя имала право да подаде жалба в срок от два месеца, считано от нейното присъединяване.

24 В това отношение Република Полша посочва, че за разлика от Регламент № 1972/2003, Решение по дело Halyvourgiki и Helleniki Halyvourgia/Комисия

и Решение по дело Комисия/Австрия, точка 20 по-горе, не се отнасят до правните актове, приети на основание на акт за присъединяване.

25 Освен това Република Полша счита, че тъй като адресати на Регламент № 1972/2003 са държавите — членки на Европейския съюз, към 1 май 2004 г., той трябва да бъде публикуван на двадесетте официални езика на Европейския съюз съгласно точка 22, параграф 1 от приложение II към Акта за присъединяване. Следователно процесът на публикуване на посочения регламент не бил приключил на 11 ноември 2003 г., а на 1 май 2004 г. — датата, на която или след която този регламент е публикуван на двадесетте официални езика.

26 Според Република Полша нейната теза се потвърждава от съдебната практика, съгласно която редакциите на различните езици на текстовете на общностното право са еднакво автентични, като тълкуването им необходимо налага сравнение на редакциите на различните езици (Решение на Съда от 6 октомври 1982 г. по дело Cilfit и др., 283/81, Recueil, стр. 3415, точка 18). Всъщност на 11 ноември 2003 г. Регламент № 1972/2003 не бил публикуван на полски език и поради това не е било възможно да му се даде правилно тълкуване.

27 Република Полша посочва също, че 1 май 2004 г. е началният момент, от който тече срокът за обжалване за всички държави членки, а не само за присъединилите се към тази дата държави членки, което опровергавало доводите на Комисията, свързани с датите, на които изтичат различните срокове за обжалване.

28 Освен това Република Полша отбелязва, че тезата на Комисията предполага по-слаба съдебна защита за новите държави членки, въпреки че те са особено засегнати от Регламент № 1972/2003. Те обаче трябвало да бъдат в състояние да атакуват разглеждания регламент като държави членки, тъй като в това си качество били негови адресати.

29 Всъщност Република Полша твърди, че преди присъединяването не е можела да подаде жалба срещу Регламент № 1972/2003 в качеството си на непривилигерована страна съгласно член 230, четвърта алинея ЕО, тъй като, от една страна, разглежданият регламент представлявал акт с общо приложение, а не индивидуално решение по смисъла на посочената разпоредба, а от друга страна, той не я засягал пряко и лично по смисъла на практиката на Съда относно жалбите на регионалните или местните власти (Решение на Съда от 22 ноември 2001 г. по дело Nederlandse Antillen/Съвет, C-452/98, Recueil, стр. I-8973 и Решение на Съда от 10 април 2003 г. по дело Комисия/Nederlandse Antillen, C-142/00 P, Recueil, стр. I-3483, точка 69). Всъщност според Република Полша само по отношение на актовете, които възпрепятстват посочените регионални или местни власти да упражняват функциите си по подходящ според тях начин, може да се приеме, че ги засягат лично (Решение на Първоинстанционния съд от 15 юни 1999 г. по дело Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia/Комисия, T-288/97, Recueil, стр. II-1871). Регламент № 1972/2003 обаче не ограничавал нейните права в това отношение.

30 Република Полша посочва също, че член 241 ЕО не представлява надлежен способ за защита срещу Регламент № 1972/2003, тъй като не съставлява самостоятелно право на обжалване и на него може да се направи само инцидентно позоваване в рамките на производство, образувано на друго правно основание. Освен това разглежданите разпоредби на Регламент № 1972/2003 били толкова точни, че не съставлявали основание за приемане на по-подробни мерки за изпълнение, което препятствало позоваването на тяхната неприложимост на основание член 241 ЕО. Освен това след изтичане на предвидения в член 230 ЕО срок държава членка не може да постави под въпрос валидността на общностен акт като правно основание за защита в производство за установяване на неизпълнение на задължения от нейна страна, поради обстоятелството че не го е транспонирала. Следователно тезата на Комисията имала за последица лишаването на Република Полша от правото да подаде жалба срещу Регламент № 1972/2003.

31 При условията на евентуалност, в писмената си реплика Република Полша поддържа, че настоящата жалба, подадена от нея на 28 юни 2004 г., при всички случаи е допустима, що се отнася до продуктите, добавени с Регламент № 735/2004, публикуван в Официален вестник на 21 април 2004 г., тъй като е подала жалба за отмяна срещу Регламент № 1972/2003, изменен с Регламент № 735/2004.

Съображения на Първоинстанционния съд

32 Съгласно член 230, пета алинея ЕО жалбите „трябва да бъдат заведени в срок от два месеца, считано [...] от публикуването на акта [...] или, при липса на уведомяване, от деня, в който [жалбоподателят] е узнал за него“. От самия текст на тази разпоредба следва, че критерият за датата на узнаването за акта като начален момент, от който започва да тече срокът за обжалване, има субсидиарно значение по отношение на критериите за публикуването или за съобщаването на акта (Решение на Съда от 10 март 1998 г. по дело Германия/Съвет, C-122/95, Recueil, стр. I-973, точка 35).

33 Важно е да се посочи също, че стриктното прилагане на общностните норми относно процесуалните срокове отговаря на изискването за правна сигурност и на необходимостта да се избегне всякаква дискриминация или произволно третиране при правораздаването (Определение на Съда от 5 февруари 1992 г. по дело Франция/Комисия, C-59/91, Recueil, стр. I-525, точка 8, Решение на Съда от 15 юни 1994 г. по дело Комисия/BASF и др., C-137/92 P, Recueil, стр. I-2555, точка 40, Определение на Съда от 7 май 1998 г. по дело Ирландия/Комисия, C-239/97, Recueil, стр. I-2655, точка 7 и Определение на Съда от 17 май 2002 г. по дело Германия/Парламент и Съвет, C-406/01, Recueil, стр. I-4561, точка 20). Освен това стриктното спазване на процесуалните срокове отговаря на изискванията за добро правораздаване и за процесуална икономия (Решение на Съда от 14 септември 1999 г. по дело Комисия/AssiDomän Kraft Products и др., C-310/97 P, Recueil, стр. I-5363, точка 61). На последно място, просрочието на жалба съставлява нарушение на абсолютна процесуална предпоставка, по което съдът трябва да се произнесе служебно (Решение на Съда от 5 юни 1980 г. по дело Belfiore/Комисия, 108/79, Recueil, стр. 1769, точка 3).

34 В конкретния случай Регламент № 1972/2003 е публикуван в Официален вестник на 11 ноември 2003 г. Поради това денят на изтичане на срока за обжалване следва да се изчисли, считано от тази дата.

35 По силата на член 101, параграф 1, буква а) от Процедурния правилник „когато срок, определен в дни, седмици, месеци или години, се изчислява от момента на настъпване на събитие или извършване на действие, денят, в който е настъпило това събитие или е извършено това действие, не се включва в този срок“. Освен това съобразно член 102, параграф 1 от Процедурния правилник когато срокът за обжалване на акт на институция започва да тече от публикуването на този акт,

срокът се изчислява по смисъла на член 101, параграф 1, буква а) от края на четиринадесетия ден след публикуването на акта в Официален вестник. От това следва, че в конкретния случай двумесечният срок за обжалване трябва да се изчисли, считано от 25 ноември 2003 г. в полунощ.

36 Освен това, член 101, параграф 1, буква б) от Процедурния правилник гласи, че ако е определен в месеци, срокът изтича в края на същата дата от последния месец, на която е настъпило събитието или е извършено действие, от които той се брои. Следователно настоящият срок за обжалване е изтекъл на 25 януари 2004 г. в полунощ.

37 Предвид обаче десетдневния срок поради отдалеченост, който следва да се добави към процесуалните срокове по силата на член 102, параграф 2 от Процедурния правилник, определеният общ срок за подаване на жалба срещу Регламент № 1972/2003 е изтекъл на 4 февруари 2004 г. в полунощ.

38 Република Полша обаче е подала настоящата жалба на 28 юни 2004 г. От това следва, че що се отнася до Регламент № 1972/2003, тя е просрочена.

39 Никой от доводите на Република Полша не може да постави под въпрос този извод.

40 На първо място, що се отнася до довода, който Република Полша извежда от непълното публикуване на Регламент № 1972/2003, доколкото той не бил публикуван на двадесетте официални езика на Европейския съюз, следва да се отбележи, че член 4 от изменения Регламент № 1 на Съвета от 15 април 1958 година за определяне на езиковия режим на Европейската икономическа общност (ОВ 17, 1958 г., стр. 385; Специално издание на български език, 2007 г.,

глава 1, том 1, стр. 3), в приложимата му към 11 ноември 2003 г. Редакция, предвижда, че „Регламентите и другите общи текстове с всеобщо приложение се изготвят на единадесетте официални езика.“

41 Всъщност тъй като член 1 от Договора за присъединяване предвижда, че разпоредбите на Акта за присъединяване са неразделна част от посочения договор, те влизат в сила на същата дата като последния. Поради това предвидените в точка 22, параграф 1 от приложение II към Акта за присъединяване изменения в езиковия режим, които включват и езиците на новите държави членки сред работните езици на институциите, влизат в сила едва на 1 май 2004 г.

42 От това следва, че Комисията не е била длъжна да публикува Регламент № 1972/2003 на полски език на 11 ноември 2003 г. и че той е можел да бъде тълкуван въз основа на публикуваните на тази дата езикови версии.

43 На второ място, що се отнася до довода, изведен от влизането в сила на Регламент № 1972/2003 при условие и от датата на влизане в сила на Договора за присъединяване, т.е. на 1 май 2004 г., противопоставимостта на акт, свързана с изпълнението на всички необходими формалности за осигуряване на публичност и която поставя началото на срока за обжалване, не бива да се смесва с влизането в сила на посочения акт, което може да бъде забавено (вж. в този смисъл заключението на генералния адвокат Poiares Maduro във връзка с Решение по дело Полша/Съвет, точка 9 по-горе, Сборник, стр. I-8929, точка 23).

44 Член 230, пета алинея ЕО не предвижда датата на влизане в сила на акта като начален момент, от който тече срокът за обжалване. Както твърди Република Полша, макар Регламент № 1972/2003 да се различава от останалите достижения на правото на Общността от гледна точка на неговото прилагане и кръга на адресатите му, това не пречело срокът за обжалване да започне да тече, считано от публикуването на разглеждания регламент.

45 На трето място, що се отнася до довода, според който адресати на Регламент № 1972/2003 са всички държави членки, включително Република Полша, поради което в това си качество последната трябва да има право да го атакува, този довод също трябва да бъде отхвърлен.

46 Всъщност, на първо място, Актът за присъединяване предвижда изрично възможността за общностните институции да приемат някои мерки в периода между датата на подписването на Акта за присъединяване и датата на присъединяване на новите държави членки, без обаче да предвижда дерогации с временен характер от системата за контрол за законосъобразност на общностните актове.

47 На второ място, следва да се напомни, че общностните разпоредби относно процесуалните срокове следва да се прилагат стриктно (вж. в този смисъл Решение на Съда от 15 януари 1987 г. по дело Misset/Съвет, 152/85, Recueil, стр. 223, точка 11) и че отклонение от тях е възможно само при напълно изключителни обстоятелства, свързани със случайно събитие или непреодолима сила (Определение на Съда от 19 февруари 2004 г. по дело Forum des migrants/Комисия, C-369/03 P, Recueil, стр. I-1981, точка 16). Република Полша обаче не обяснява доколко настоящите обстоятелства са напълно изключителни по отношение на нея и изискват отклонение от принципа на стриктно прилагане на процесуалните срокове, засягащо по този начин принципа на правната сигурност.

48 На трето място, ако доводът на Република Полша следва да се разбира в смисъл, че тя е преценила, че е трябвало да изчака, докато придобие качеството на „държава членка“, за да може да подаде своята жалба, следва да се подчертае, че предвиденият в член 230 ЕО срок за обжалване е с общо приложение. Що се отнася до Република Полша, качеството ѝ на държава членка не е било необходимо. Този срок за обжалване при всички случаи е приложим за нея в качеството ѝ на юридическо лице.

49 Що се отнася, на последно място, до довода, изведен от правото на ефективна съдебна защита, в самото начало следва да се отбележи, че правото на ефективна съдебна защита по никакъв начин не е засегнато от стриктното прилагане на

общностните разпоредби относно процесуалните срокове, което отговаря по-специално на изискването за правна сигурност (Определение по дело Германия/Парламент и Съвет, точка 33 по-горе, точка 20).

50 Освен това макар действително условията за подаване на жалба пред общностния съд да трябва да се тълкуват в светлината на принципа за ефективна съдебна защита, също така е вярно, че подобно тълкуване не би могло да доведе до отмяната на изрично предвидено в договора условие, без по този начин да бъдат превишени предоставените с този договор правомощия на общностните съдилища (Решение на Съда от 25 юли 2002 г. по дело Unión de Pequeños Agricultores /Съвет, C-50/00 P, Recueil, стр. I-6677, точка 44; вж. по аналогия и Определение на Съда от 28 март 2003 г. по дело Diputación Foral de Álava и др./Комисия, C-75/02 P, Recueil, стр. I-2903, точка 34).

51 На последно място, макар действително, посредством тълкуване на член 230, втора и четвърта алинеи ЕО, общностните съдилища да са признали на правни субекти, които са били лишени от каквото и да било ефективно правно средство за защита срещу тези актове, процесуалната легитимация да искат отмяна на посочените в член 230, първа алинея ЕО актове (вж. в този смисъл Решение на Съда от 23 април 1986 г. по дело Les Verts, 294/83, Recueil, стр. 1339, точка 23, Решение на Съда от 7 юли 1992 г. по дело Парламент/Съвет, C-295/90, Recueil, стр. I-4193 и Решение на Съда от 16 юли 1992 г. по дело Парламент/Съвет, C-65/90, Recueil, стр. I-4593), вярно е също и че обстоятелството, че срокът за обжалване започва да тече от публикуването на Регламент № 1972/2003, не е попречило на Република Полша да сезира Първоинстанционния съд да упражни контрол за законосъобразност на посочения регламент. Обратно на нейните твърдения, Република Полша е можела да подаде жалба срещу този акт на основание член 230, четвърта алинея ЕО.

52 Всъщност макар и третите държави, включително новите държави членки преди тяхното присъединяване, да не могат да претендират за предоставения на държавите членки от общностната система в рамките на съдопроизводство статут, те се ползват от възможността да участват в производството, която последната признава на юридическите лица (вж. в този смисъл Заключение на генералния адвокат Poiares Maduro по дело Полша/Съвет, точка 43 по-горе, точка 40).

53 Това тълкуване се потвърждава от съдебната практика относно процесуалната легитимация на регионални и местни образувания да искат отмяна, съгласно

която целта на член 230, четвърта алинея ЕО е да предостави адекватна съдебна защита на всички лица, физически или юридически, които са пряко и лично засегнати от актовете на общностните институции. Поради това процесуалната легитимация трябва да се признава в зависимост от тази единствена цел и следователно достъп до жалба за отмяна трябва да имат всички лица, които отговарят на предвидените обективни условия, т.е. да имат изискуемата правосубектност и да бъдат пряко и лично засегнати от обжалвания акт. Същото разрешение се налага и когато жалбоподателят е публичноправен субект, който отговаря на посочените критерии (Решение по дело Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia/Комисия, точка 29 по-горе, точка 41; вж. също заключението на генералния адвокат Poiares Maduro относно Решение по дело Полша/Съвет, точка 43 по-горе, точка 41), която хипотеза е приложима към новите държави членки преди тяхното присъединяване към Европейския съюз.

54 В конкретния случай Регламент № 1972/2003 несъмнено е акт с общо приложение, а не решение по смисъла на член 249 ЕО. Общото приложение на един акт все пак не изключва възможността той да засяга лично някои физически или юридически лица (Решение на Съда от 18 май 1994 г. по дело Codorníu/Съвет, C-309/89, Recueil, стр. I-1853, точка 19 и Решение на Съда по дело Nederlandse Antillen/Съвет, точка 29 по-горе, точка 55).

55 Според постоянната съдебна практика един акт с общо приложение, какъвто е например регламентът, може да засяга лично физическите или юридическите лица само ако се отнася до тях поради някои присъщи за тях качества или поради фактическо положение, което ги разграничава от всички останали лица и така ги индивидуализира по същия начин, както адресата на решение по смисъла на член 249 ЕО (Решение на Съда от 22 ноември 2001 г. по дело Antillean Rice Mills/Съвет, C-451/98, Recueil, стр. I-8949, точка 49, Решение на Съда по дело Unión de Pequeños Agricultores/Съвет, точка 50 по-горе, точка 36 и Решение на Съда по дело Комисия/Nederlandse Antillen, точка 29 по-горе, точка 65).

56 В това отношение следва да се подчертае, че едно регионално или местно образувание е пряко и лично засегнато от общностен акт когато последният пряко го е възпрепятствал да упражни по собствено усмотрение своите правомощия (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 30 април 1998 г. по дело Vlaams Gewest/Комисия, T-214/95, Recueil, стр. II-717, точка 29 и Решение на Първоинстанционния съд по дело Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia/Комисия, точка 29 по-горе, точка 31).

57 Това следва да се прилага и по отношение на новите държави членки преди тяхното присъединяване към Европейския съюз, що се отнася до общностните актове, приети след подписване на Договора за тяхното присъединяване.

58 Трябва обаче да се приеме за установено, че разпоредбите на Регламент № 1972/2003 налагат различни задължения на Република Полша, засягайки по този начин пряко упражняването на собствените ѝ правомощия.

59 Всъщност съгласно член 4 от Регламент № 1972/2003 Република Полша е задължена по-конкретно да извърши незабавно инвентаризация на наличните запаси на някои земеделски продукти към 1 май 2004 г. и да наложи такси на притежателите на излишъци от продукти в свободно обращение с размер, равен на размера на митническата ставка за внос erga omnes, приложима към тази дата.

60 Освен това член 3 от Регламент № 1972/2003 задължава Република Полша да наложи такси за изброените в член 4, параграф 5, осмо тире от посочения регламент продукти, които са се движили свободно преди 1 май 2004 г. на нейна територия и които на 1 май 2004 г. са на временно съхранение или са под някой от митническите режими или процедури по член 4, параграф 15, буква б) и параграф 16, букви от б) до ж) от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 302, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58) в разширената Общност, или които са в процес на транспортиране, след като са били предмет на формалности за износ, в рамките на разширената Общност, с такса в размер, равен на митническата ставка за внос erga omnes, приложима към датата на освобождаване за свободно обращение.

61 Поради това следва да се направи извод, че преди да придобие качеството „държава членка“, Република Полша е била пряко и лично засегната от Регламент № 1972/2003 и е можела да подаде жалба за отмяна срещу него на основание член 230, четвърта алинея ЕО.

62 От гореизложеното следва, че стриктното прилагане на сроковете за обжалване, считано от датата на публикуване на Регламент № 1972/2003, в конкретния случай не възпрепятства Република Полша да осъществи правата си и да се ползва от ефективна съдебна защита.

63 Предвид гореизложеното следва да се направи изводът, че що се отнася до Регламент № 1972/2003, настоящата жалба е просрочена и поради това трябва да бъде отхвърлена като недопустима.

64 Поради това следва да бъде анализиран изтъкнатият от Република Полша при условията на евентуалност довод, според който тъй като настоящата жалба е подадена на 28 юни 2004 г., тя при всички случаи е допустима, що се отнася до продуктите, добавени с Регламент № 735/2004, публикуван в Официален вестник на 21 април 2004 г.

65 В самото начало следва да се напомни, че в случая на Република Полша Регламент № 735/2004 добавя по-специално към списъка с продукти, подлежащи на предвидените в Регламент № 1972/2003 мерки, седем продукта, които преди това не са били предмет на подобни мерки (вж. точка 6 по-горе).

66 Настоящата жалба обаче е подадена от Република Полша срещу Регламент № 1972/2003, изменен по-специално с Регламент № 735/2004. От това следва, че от момента на подаване на жалбата Република Полша оспорва това, че добавените с Регламент № 735/2004 седем продукта подлежат на същите мерки като първоначално въведените посредством Регламент № 1972/2003 за други продукти.

67 Поради това следва да се отхвърли тезата на Комисията, според която тъй като Република Полша привежда довода си при условията на евентуалност единствено

в рамките на репликата си, тя била представила ново правно основание в хода на производството, което е забранено от член 48, параграф 2, първа алинея от Процедурния правилник.

68 Макар доводът от процесуално естество, който бе отхвърлен непосредствено по-горе, да е единственият изтъкнат от Комисията довод срещу допустимостта на жалбата, що се отнася до подлагането на добавените посредством Регламент № 735/2004 продукти на посочените мерки, настоящият въпрос за допустимостта следва да се разгледа от материалноправна гледна точка, доколкото, както беше подчертано в точка 33 по-горе, просрочието на жалба съставлява нарушение на абсолютна процесуална предпоставка, по което съдът трябва да се произнесе служебно.

69 Тъй като Република Полша не оспорва самото добавяне в нейния случай на седем продукта към списъка на продукти, подлежащи на предвидените с Регламент № 1972/2003 мерки, а законосъобразността на посочените мерки, важно е да се провери дали настоящата жалба не трябва да се счита за недопустима, що се отнася до добавените с Регламент № 735/2004 продукти, с мотива че с това правно основание Република Полша всъщност поставя под въпрос не законосъобразността на внесените с посочения регламент изменения, а законосъобразността на първоначално въведените с Регламент № 1972/2003 мерки относно други продукти, заобикаляйки по този начин преклузивния срок относно последния.

70 В това отношение следва да се посочи, че макар окончателният характер на акт, който не е оспорен в срок, да се отнася не само за самия акт, но и за всеки следващ акт, който има чисто потвърждаващ характер, като това решение е оправдано с оглед на необходимостта от правна сигурност и се отнася както за индивидуалните актове, така и за тези с нормативен характер, какъвто е регламентът, в случай на изменение на разпоредба от регламент се поражда отново право на обжалване не само по отношение на тази разпоредба, но и на всички останали, които макар и да не са изменени, образуват с нея едно цяло (вж. в този смисъл Решение на Съда от 18 октомври 2007 г. по дело Комисия/Парламент и Съвет, C-299/05, Сборник, стр. I-8695, точки 29 и 30).

71 Все пак общностен акт, по силата на който към даден списък са добавени продукти, може да образува единствено едно цяло с разпоредбите на друг

общностен акт, предвиждащ мерките, на които са подложени продуктите от този списък, тъй като в противен случай актът, по силата на който продуктите са прибавени към посочения списък, би бил лишен от всякакви правни последици.

72 Освен това следва да се подчертае, че лице, което е процесуално легитимирано да подаде жалба срещу общностен акт, по силата на който продуктите от даден списък са подложени на някои мерки, не го направи в изискуемия срок, не може да бъде възпрепятствано по тази причина, в рамките на жалба срещу друг акт, по силата на който са добавени продукти към разглеждания списък, да изтъкне незаконосъобразността на мерките, на които тези допълнителни продукти са подложени занапред. Всъщност, що се отнася до прибавените към този списък продукти посредством втория приет акт, подобни мерки съставляват нови мерки. Следователно вторият приет акт не може да се счита за такъв с чисто потвърждаващ характер по отношение на посочените мерки.

73 Поради това следва да се направи изводът, че настоящата жалба е допустима, тъй като тя може да се тълкува като искане за отмяна на Регламент № 735/2004, доколкото с него, в случая на Република Полша, седем допълнителни продукта са подложени на същите мерки като първоначално въведените с Регламент № 1972/2003 за други продукти (наричани по-нататък „спорните мерки“), които мерки Република Полша счита за незаконосъобразни, що се отнася до тези седем допълнителни продукта. Правните основания и доводите на Република Полша срещу оспорваните разпоредби на Регламент № 1972/2003 трябва да бъдат тълкувани в този смисъл.

По съществото на спора

74 По същество настоящата жалба е разделена на четири части.

75 В първата част Република Полша изтъква пет правни основания в подкрепа на своето искане за отмяна на Регламент № 735/2004, доколкото в нейния случай той подлага седем допълнителни продукта на посочените в член 3 от Регламент

№ 1972/2003 мерки, които мерки тя счита за незаконосъобразни, що се отнася до разглежданите продукти. Първото правно основание е изведено от нарушение на принципа на свободното движение на стоки. Второто правно основание е изведено от липсата на правомощие на Комисията да приеме посочените мерки и от нарушение на членове 22 и 41 от Акта за присъединяване. Третото правно основание е изведено от нарушение на принципа на недопускане на дискриминация, основана на гражданство. Четвъртото правно основание е изведено от липсата или непълнотата на мотивите. На последно място, петото правно основание е изведено от нарушение на принципа за защита на оправданите правни очаквания.

76 Във втората част Република Полша изтъква две правни основания в подкрепа на своето искане за отмяна на Регламент № 735/2004, доколкото в нейния случай той подлага седем допълнителни продукта на предвидената в член 4, параграф 3 от Регламент № 1972/2003 мярка, която Република Полша счита за незаконосъобразна, що се отнася до разглежданите продукти. Първото правно основание е изведено от нарушение на член 41 от Акта за присъединяване и на принципа на пропорционалност. Второто правно основание е изведено от нарушение на принципа на недопускане на дискриминация, основана на гражданство.

77 В третата част Република Полша изтъква само едно правно основание в подкрепа на своето искане за отмяна на Регламент № 735/2004, доколкото в нейния случай той добавя седем продукта към списъка с продукти по член 4, параграф 5, осмо тире от Регламент № 1972/2003, който тя счита за изменен в нарушение на член 41 от Акта за присъединяване и на принципа на пропорционалност.

78 На последно място, в четвъртата част Република Полша изтъква само едно правно основание в подкрепа на своето искане за отмяна на Регламент № 735/2004, доколкото в нейния случай той подлага седем допълнителни продукта на всички спорни мерки, които тя счита за незаконосъобразни, що се отнася до разглежданите продукти. Единственото правно основание е изведено от злоупотреба с власт.

79 Първо следва да се разгледат правните основания, изтъкнати от Република Полша във втората част на жалбата, а след това изтъкнатите в третата, първата и четвъртата част на жалбата.

По втората част на жалбата относно искането за отмяна на Регламент № 735/2004, доколкото той подлага седем допълнителни продукта на мярката, посочена в член 4, параграф 3 от Регламент № 1972/2003

80 От съображение 1 от Регламент № 1972/2003 следва, че трябва да бъдат приети временни мерки [другаде в текста: „преходни мерки"], така че да се избегне рискът от изкривяване на търговията, засягащо общата организация на земеделските пазари, дължащо се на присъединяването на десет нови държави към Европейския съюз на 1 май 2004 г. В съображение 3 от посочения регламент също е посочено, че това изкривяване често пъти се отнася до продукти, изкуствено придвижвани с оглед на разширяването и неформиращи част от обичайните запаси на съответната държава, но че излишъците могат да се получат и от националното производство. На последно място е уточнено, че поради това следва да се създадат разпоредби за възпиращи такси, които да се налагат на излишъците в новите държави членки.

81 Член 4 от Регламент № 1972/2003 установява този вид такси. Така от съвместния прочит на параграфи 1 и 2 от посочения член следва, че без да се засяга приложение IV, глава 4 от Акта за присъединяване и когато не се прилага по-строго законодателство на национално ниво, новата държава членка налага на 1 май 2004 г. такси на притежателите на излишъци от продукти в свободно обращение, като тези излишъци се състоят по-специално от продукти, внесени в новите държави членки, както и от продукти, произхождащи от посочените държави, чийто брой надхвърля обичайните запаси на техните притежатели предвид по-специално средните стойности на наличните запаси през годините преди присъединяването.

82 Следва да се посочи също, че в глава 4 от приложение IV към Акта за присъединяване относно земеделието е предвидено:

„1. Публичните запаси, които се съхраняват от новите държави членки към датата на присъединяването, и които са възникнали в резултат на тяхната политика на подкрепа на пазара, се поемат от Общността по стойността, която се определя от член 8 от Регламент (ЕИО) № 1883/78 на Общността относно общите правила за финансиране на намесата на Европейския фонд за ориентиране и гарантиране на земеделието, раздел „Гаранции“[…]. Въпросните запаси се поемат само при условие, че публичната намеса за въпросните продукти се предвижда в правилата на Общността и че запасите отговарят на изискванията на Общността за намеса.

2. Всеки стоков запас, частен както и публичен, в свободно обръщение към датата на присъединяването в рамките на територията на новите държави членки, чието количество може да се разглежда като представляващ нормален прехвърлим остатък, се отстранява за сметка на новите държави членки.

Концепцията за нормален прехвърлим остатък се определя за всеки отделен продукт въз основа на критериите и особените цели на всяка организация на общия пазар.

3. Запасите по смисъла на [параграф] 1 [по-горе] се приспадат от количеството, надхвърлящо нормалния прехвърлим остатък.

[…]“

83 От това следва, че по силата на тези разпоредби новите държави членки имат задължението да отстранят за своя сметка излишъците на някои земеделски продукти, които са налице на тяхната територия, и да наложат такси върху посочените излишъци.

84 На последно място, член 4, параграф 3 от Регламент № 1972/2003 гласи, че размерът на таксата по параграф 1 (наричана по-нататък „спорната такса“) се определя от митническата ставка за внос erga omnes, приложима към 1 май 2004 г., и приходите от тази такса се насочват към националния бюджет на всяка нова държава членка.

По първото правно основание, изведено от нарушение на член 41 от Акта за присъединяване и на принципа на пропорционалност

— Доводи на страните

85 Република Полша приема, че когато Комисията упражнява правомощията си в областта на общата селскостопанска политика, тя може да реши да се ползва от широко право на преценка, така че законосъобразността на приета в тази област мярка може да бъде засегната единствено от явно неподходящия характер на подобна мярка по отношение на целта, която компетентната институция има намерение да преследва. Република Полша обаче припомня, че по силата на принципа на пропорционалност дейността на общностните институции не трябва да надхвърля това, което е наложително за постигане на определената цел, и трябва да се използват подходящи средства, които са най-малко ограничителни по отношение на преследваната цел.

86 Република Полша обаче посочва, че митата, които трябва да заплатят притежателите на излишъци от разглежданите продукти съгласно член 4, параграф 3 от Регламент № 1972/2003, са еднакви с митническите ставки за внос erga omnes, приложими към тази дата, т.е. на равнище, което надхвърляло разликата между общностните и полските вносни мита в сила към 30 април

2004 г. Това било явно неподходящо по отношение на преследваната цел, която съгласно съображение 3 от Регламент № 1972/2003 била да се предотвратят спекулативните действия.

87 Наличието на тази цел се потвърждавало от обстоятелството, че преходните мерки, приети на основание член 41, първа алинея от Акта за присъединяване, трябвало да предотвратят неоснователните предимства, свързани с разликата между общностните вносни мита и вносните мита на новите държави членки. Следователно посоченият член също бил нарушен.

88 Така Република Полша приема, че наличието преди 30 април 2004 г. на национални вносни мита в новите държави членки върху някои земеделски продукти, които са по-високи от общностните мита, можело да накара икономическите оператори да внесат тези продукти в новите държави членки с цел да ги продават на общия пазар след тяхното присъединяване. Тя признава също, че Комисията може да приеме мерки с цел предотвратяване или премахване на създаването на запаси на земеделски продукти. Единствената подходяща и пропорционална мярка за предотвратяване на този опасност обаче била установяването на такса, чийто размер е определен в зависимост от мито, съответстващо на диференцираната ставка между общностните вносни мита и вносните мита на новите държави членки към 30 април 2004 г.

89 Според Република Полша съдебната практика е в подкрепа на нейната теза. В това отношение тя се позовава на Решение на Съда от 15 януари 2002 г. по дело Weidacher (C-179/00, Recueil, стр. I-501), което се отнася до законосъобразността на член 4, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 3108/94 на Комисията от 19 декември 1994 година относно преходните мерки, които следва да се приемат поради присъединяването на Австрия, Финландия и Швеция, относно търговията със земеделски продукти (ОВ L 328, стр. 42). Тази разпоредба определяла размера на аналогична на приложимата в конкретния случай такса като разлика между митото, приложимо в Общността към 31 декември 1994 г., и митото в новите държави членки към тази дата. Република Полша подчертава, че в този контекст Съдът е потвърдил, че посредством разглежданата специална такса върху излишъците Комисията цели конкретно да улесни прехода на новите държави членки към общата организация на пазарите, тъй като подобна такса е насочена, от една страна, към предотвратяване на създаването на запаси със спекулативна цел, а от друга страна, към премахване на икономическите предимства, от които можели да се ползват икономическите оператори, действително създали излишъци на ниски цени (точка 22 от решението).

90 Позицията на Съда потвърждавала становището, което генералният адвокат Mischo бил изразил в заключението си по дело Weidacher, точка 89 по-горе (Recueil, стр. I-505, I-524), че разглежданата такса не противоречи на принципа на пропорционалност, тъй като единствено води до премахване на неоснователно предимство, без обаче да налага санкция на притежателя на излишъка (точка 58 от решението).

91 В конкретния случай спорната такса не можела да се въведе за възпиране на „спекулативното производство“. На първо място, идеята за спекулиране била неразривно свързана с търговията, а не с производството, и най-вече не със селскостопанското производство, чийто цикъл е дълъг и зависи от много обективни фактори. Освен това поради дългия цикъл на селскостопанското производство всяко евентуално спекулативно производство можело да се осъществи само през производствения сезон за 2003 г. или през предходните години. На последно място, дори да се допусне наличието на спекулативно производство и възможността то да бъде предотвратено в периода между 11 ноември 2003 г. и 1 май 2004 г., налагането на изравнителни мита щяло да бъде достатъчно за реализиране на преследваната цел.

92 Комисията оспорва доводите на Република Полша.

— Съображения на Първоинстанционния съд

93 С настоящото правно основание Република Полша изтъква по същество два довода. На първо място, тя отбелязва, че митата, които трябва да заплатят притежателите на излишъци от разглежданите продукти, пуснати в свободно обращение към 1 май 2004 г. по силата на член 4, параграф 3 от Регламент № 1972/2003, надхвърлят разликата между общностното и полското вносно мито в сила към 30 април 2004 г., което било явно неподходящо по отношение преследваната цел, състояща се в предотвратяване на спекулативните действия. Поради това Комисията била нарушила принципа на пропорционалност.

94 На второ място, Република Полша посочва, че преходните мерки, приети на основание член 41, първа алинея от Акта за присъединяване, трябвало единствено да предотвратят неоснователните предимства, свързани с разликата между общностните вносни мита и тези на новите държави членки и поради това посоченият член също бил нарушен.

95 Следва да първо да се разгледа вторият довод на Република Полша.

96 В това отношение е важно да се напомни, че Регламент № 1972/2003 е приет по-конкретно на основание член 2, параграф 3 от Договора за присъединяване и на основание член 41, първа алинея от Акта за присъединяване.

97 Член 2, параграф 3 от Договора за присъединяване гласи:

„Независимо от разпоредбите на параграф 2, институциите на Съюза могат да приемат, преди присъединяването, мерките, посочени в [член 41] от Акта за присъединяване [и] в приложения III до XIV от този Акт […].Тези мерки влизат в сила само при условие и от датата на влизане в сила на [Договора за присъединяване].“

98 Член 41, първа алинея от Акта за присъединяване гласи:

„Ако са необходими преходни мерки за подпомагане на прехода от съществуващия режим в новите държави членки към такъв, които произтича от прилагането на общата селско-стопанска политика съгласно условията, предвидени в [Акта за присъединяване], тези мерки се приемат от Комисията в съответствие с процедурата по смисъла на член 42, параграф 2 от Регламент (ЕО) №1260/2001 на Съвета за общата организация на пазарите в сектора на захарта (ОВ L 178, […], стр.1), или доколкото е подходящо, в съответните членове

на другите регламенти за общата организация на селскостопанските пазари или съответните процедури, или съответната процедура на комитета, както е предвидено в приложимото законодателство. Преходните мерки по смисъла на настоящия член могат да бъдат предприети в продължение на тригодишен период, който започва от датата на присъединяването и, тяхното прилагане се ограничава за този период [...]“

99 Следва да се посочи, че текстът на член 41, първа алинея от Акта за присъединяване е много сходен с текста на член 149, параграф 1 от изменения Акт относно условията за присъединяване на Република Австрия, Република Финландия и Кралство Швеция и промените в учредителните договори на Европейския съюз (ОВ C 41, 1994 г., стр. 21). След разширяването на Европейския съюз през 1995 г. обаче Съдът се произнася относно това дали една такса върху излишъците на някои земеделски продукти, които са налице в новите държави членки, може да се счита за мярка, която цели подпомагане на прехода от съществуващия режим в новите държави членки към такъв, който произтича от прилагането на общата селскостопанска политика съгласно посочения член 149, параграф 1. Съдът приема, че разглежданата такса цели да улесни подобен преход, тъй като е насочена, от една страна, към предотвратяване създаването на запаси със спекулативна цел, а от друга страна, към премахване на икономическите предимства, от които биха могли да се ползват икономическите оператори, които действително са създали излишъци от ниски цени (Решение по дело Weidacher, точка 89 по-горе, точка 22).

100 Всъщност Съдът подчертава, че налагането на такса върху излишъците в конкретния случай позволява да се намали тежестта на задължението на новите държави членки да унищожат тези излишъци за своя сметка, предвидено в член 145, параграф 2 от изменения Акт относно условията за присъединяване на Република Австрия, Република Финландия и Кралство Швеция и промените в учредителните договори на Европейския съюз (Решение по дело Weidacher, точка 89 по-горе, точка 23). Текстът на тази разпоредба обаче е много сходен с този на точка 4, параграф 2 от приложение IV към Акта за присъединяване.

101 От това следва по аналогия, от една страна, че както предотвратяването на създаването на запаси със спекулативна цел, така и премахването на икономическите предимства на икономическите оператори, които са създали излишъци на

ниски цени, могат да обосноват приемането от страна на Комисията на мярка на основание член 41, първа алинея от Акта за присъединяване, а от друга страна, че налагането на такса върху излишъците трябва да бъде считано за целящо подпомагането на прехода на новите държави членки към обща организация на пазарите, доколкото тя намалява тежестта на предвиденото в точка 4, параграф 2 от приложение IV към Акта за присъединяване задължение на новите държави членки да ликвидират тези излишъци за своя сметка.

102 Поради това следва да се направи извод, че член 41, първа алинея от Акта за присъединяване допуска Комисията да задължи новите държави членки да наложат такса върху съществуващите на техните територии излишъци от разглежданите продукти.

103 На този етап е важно да се уточни, че доводът на Република Полша, съгласно който спорната такса нарушава гореспоменатата разпоредба, тъй като последната допускала единствено предотвратяването на предимствата, свързани с разликата между общностните вносни мита и вносните мита на новите държави членки, представлява критика по отношение на размера на спорната такса, а не по отношение на налагането на самата такса. Това тълкуване се потвърждава от обстоятелството, че Република Полша изтъква единствено незаконосъобразността на член 4, параграф 3 от Регламент № 1972/2003, който се отнася до размера на спорната такса, а не на член 4, параграфи 1 и 2 от посочения регламент, които се отнасят съответно до самото създаване на спорната такса и до метода на изчисляване на излишъците. Тълкуван по този начин обаче, доводът на Република Полша по отношение на член 41 от Акта за присъединяване не е самостоятелен и трябва да се счита като част от нейния първи довод, съгласно който спорната такса не е пропорционална.

104 Що се отнася до този довод, следва да се напомни, че принципът на пропорционалност е признат от постоянната съдебна практика като част от общите принципи на общностното право. За да се установи дали една разпоредба на общностното право е в съответствие с принципа на пропорционалност, е важно да се провери дали използваните в нея способи са годни за постигане на набелязаните цели и дали не надхвърлят необходимото за постигането им (Решение на Съда от 18 март 1987 г. по дело Société pour l'exportation des sucres, 56/86, Recueil, стр. 1423, точка 28 и Решение на Съда от 30 юни 1987 г. по дело Roquette Frères, 47/86, Recueil, стр. 2889, точка 19).

105 По силата на този принцип законосъобразността на мерки, налагащи финансови тежести на икономическите оператори, е подчинена на условието тези мерки да са подходящи и необходими за постигането на легитимните цели, следвани от разглежданата правна уредба, като се има предвид, че когато съществува избор между няколко подходящи мерки, трябва да се прибегне до мярката, която създава най-малко ограничения, а породените от нея неудобства не трябва да са несъразмерни с тези цели (Решение на Съда от 26 юни 1990 г. по дело Zardi, C-8/89, Recueil, стр. I-2515, точка 10).

106 Следва обаче да се уточни, че когато Комисията упражнява предоставените ѝ от Съвета и дори от авторите на Акта за присъединяване правомощия в областта на общата селскостопанска политика за изпълнение на установените от него правила, тя може да реши да се ползва от широко право на преценка, така че единствено явно неподходящият характер на една приета в тази област мярка по отношение на целта, която компетентната институция има намерение да преследва, може да засегне законността на подобна мярка (вж. Решение по дело Weidacher, точка 89 по-горе, точка 26 и цитираната съдебна практика).

107 На първо място е важно да се посочи, че според самата Република Полша Комисията може да приеме мерки с цел предотвратяване създаването на излишъци от земеделски продукти. Република Полша обаче посочва, че по силата на принципа на пропорционалност тези мерки трябва да са наложителни за предотвратяване на спекулативните действия, свързани с разширяването на Европейския съюз към 1 май 2004 г. и поради това счита, че е достатъчно да се установи такса, чийто размер е определен в зависимост от разликата между общностните и полските вносни мита.

108 В подкрепа на своята теза Република Полша се позовава на Решение по дело Weidacher, точка 89 по-горе. Това решение потвърждавало становището на генералния адвокат Mischo в заключението му, представено по посоченото дело, точка 90 по-горе, съгласно което разглежданата такса не противоречи на принципа на пропорционалност, тъй като единствено води до премахване на неоснователно предимство, без обаче да налага санкция на притежателя на излишъка (точка 58).

109 Следва да се подчертае, че за разлика от предвиденото относно спорната такса, размерът на разглежданата такса по делото, довело до постановяване на Решението Weidacher, точка 89 по-горе, отговаря на разликата между общностните мита и тези, които са били сила тогава в новите държави членки. Поради това генералният адвокат Mischo е можел да се ограничи до това да приеме, че тази такса цели отпадането на всякакъв интерес за икономическите оператори от посочените държави да спекулират с оглед на разширяването на Европейския съюз през 1995 г., като закупят преди тази дата земеделски продукти, към които се прилага по-ниско вносно мито от общностното, за да ги продадат по-късно в разширената Общност.

110 Гореизложеното обаче не предопределя отговора на въпроса дали такса с по-висок размер също би могла да се счита за пропорционална на преследваната цел.

111 В това отношение е важно да се посочи, че обратно на твърденията на Република Полша, целта, която Комисията възнамерява да преследва посредством спорната такса, не е единствено предотвратяването на създаването на запаси от разглежданите продукти със спекулативна цел с търговски характер, а само предотвратяването на създаването на излишъци, т.е. на запаси, които не са част от обичайните резерви в новите държави членки. Това следва ясно от съображение 3 от Регламент № 1972/2003. Всъщност в това съображение е изложено, че макар изкривяването на търговията, което може да разстрои организациите на пазарите, често пъти да включва продукти, изкуствено придвижвани с оглед на разширяването, излишъците, на които предвидените в Регламент № 1972/2003 мерки целят да противодействат, могат да се получат и от националното производство.

112 Следва също да се изтъкне, че следваният от Комисията подход съответства на схващането на авторите на Акта за присъединяване относно излишъците, които трябва да бъдат отстранени за сметка на новите държави членки. Всъщност от точка 4, параграфи 1 и 2 от приложение IV към Акта за присъединяване следва ясно, че наличието на излишъци от националното производство в новите държави членки съставлява елемент, който нарушава общата организация на земеделските пазари. Авторите на Акта за присъединяване по никакъв начин не са ограничили гореспоменатото задължение само до излишъците, които произхождат от търговията.

113 В светлината на гореизложеното следва да се анализира дали Република Полша е успяла да докаже, че определянето на размера на спорната такса в зависимост от митническата ставка за внос erga omnes, приложима към 1 май 2004 г., явно надхвърля необходимото за избягване на създаването на излишъци, независимо от произхода им.

114 В това отношение на първо място Република Полша посочва, че такса, чийто размер е определен в зависимост от мито, което съответства на разликата между полските и общностните вносни мита към 30 април 2004 г., била достатъчна за избягване на опасността от създаване на излишъци. Същевременно обаче, макар и подобна такса да може да бъде полезна за предотвратяване създаването на излишъци от вноса, далеч не е очевидно, че тя е достатъчна и за предотвратяване създаването на излишъци от националното производство.

115 Всъщност ако преди 1 май 2004 г. вносът на разглежданите продукти е бил подложен на еднакво или дори на по-високо полско вносно мито от общностното или ако разликата между техните цени в Полша и тези в Общността е била такава, че мито, което съответства на разликата между общностното и полското мито, не би могло да я компенсира, определянето на размера на спорната такса в зависимост от мито, което съответства на тази разлика, не би имало никакво възпиращо действие по отношение на създаването на излишъци от националното производство, както самата Република Полша приема в съдебното заседание. Подобни излишъци обаче биха могли да бъдат създадени от икономическите оператори, установени в новите държави членки с оглед на разширяването на Европейския съюз към 1 май 2004 г., по-специално ако преди тази дата цената на разглежданите продукти е била по-висока в Общността в сравнение с цената в Полша или ако тяхното производство в Общността е било подложено на ограниченията, установени в рамките на Общата селскостопанска политика, която цели определяне на дадено общо производство.

116 Тези излишъци от националното производство, които не биха били подложени на никаква такса, биха могли да бъдат от естество да внесат смущения в общия пазар към 1 май 2004 г. Освен това Република Полша би била длъжна да отстрани въпросните излишъци по силата на точка 4 от приложение IV към Акта за присъединяване и следователно полските икономически оператори не биха били непременно в по-добро положение в отсъствие на спорната такса върху

излишъците от разглежданите продукти, докато Република Полша би загубила приходите от посочената такса и би трябвало да финансира тяхното премахване.

117 На второ място, Република Полша изтъква също, що се отнася до разглежданите продукти, че създаването на излишъци от националното производство не е възможно поради дългия им цикъл на производство и не било възможно да се произведе повече през шестте месеца от приемането на Регламент № 735/2004 до датата на присъединяването, за да бъдат създадени излишъци.

118 Без да е нужно произнасяне по основателността на последното твърдение, следва да се посочи обаче, че Република Полша не е доказала, че излишъците не е можело да бъдат създадени преди приемането на Регламент № 735/2004. Що се отнася обаче до земеделските продукти, за които цената в новите държави членки е по-ниска от цената в Общността, икономическите оператори, установени в посочените държави, имат очевиден интерес от момента, в който приемат, че разширяването вероятно ще се осъществи на 1 май 2004 г., което може да се случи през предходната на разширяването селскостопанска година или дори преди това, да ограничат продажбите си в държавите си по произход, за да създадат резерви, които по-късно биха могли да продадат на разширения общ пазар.

119 Гореспоменатите икономически оператори са заинтересовани също да насочат своите стопанства към продуктите, които са подложени на най-голяма разлика в цените, както и към продуктите, които най-добре могат да бъдат съхранени, в ущърб на разглежданите продукти, чиито цени на общностно и национално равнище са най-близки. Последното посочено действие също може, преди увеличаване на наличния преди разширяването производствен капацитет, да доведе до образуването на ненормално количество запаси от разглежданите продукти.

120 На последно място, следва да се подчертае, че член 4, параграф 2 от Регламент № 1972/2003 оставя на новите държави членки определена свобода на преценка, за да определят дали запасите от разглежданите продукти, които се намират на

техните територии, са резултат от дейност, оправдана от нормално поведение на пазара, което позволява в този случай те да не бъдат квалифицирани като „излишъци“. Това им позволява да се ограничи налагането на такса на притежателите на тези излишъци само до случаите, в които тяхното създаване поражда опасност от смущения на пазара и засилва пропорционалния характер на мярката, посочена в член 4, параграф 3 от Регламент № 1972/2003 по отношение на преследваната цел.

121 В заключение, следва да се установи, че Република Полша не е успяла да докаже явно неподходящия или несъразмерен характер на определянето на размера на спорната такса в зависимост от митническата ставка за внос erga omnes, приложима към 1 май 2004 г. по отношение на преследваната цел. Следователно настоящото правно основание трябва да бъде отхвърлено.

По второто правно основание, изведено от нарушение на принципа на недопускане на дискриминация, основана на гражданство

— Доводи на страните

122 Република Полша подчертава, че при разширяването на Европейския съюз през 1995 г. новите държави членки по това време са били третирани различно в сравнение с нея. Тя отбелязва, че обратно на приетите тогава преходни мерки, размерът на спорната такса, приложим към притежателите на излишъци от разглежданите продукти в свободно обращение към 1 май 2004 г., надхвърля размера, който съответства на разликата между общностните и полските мита към 30 април 2004 г. Поради това тя счита, че предвидената в член 4, параграф 3 от Регламент № 1972/2003 мярка е била приета в нарушение на принципа на недопускане на дискриминация.

123 Всъщност Република Полша счита, че налагането на мито, предназначено за премахване на неоснователни предимства, които за икономическите оператори от новите държави членки биха могли да бъдат свързани с притежаването на излишъци и да поставят тези икономически оператори в положение, еднакво с положението на икономическите оператори, установени в Общността преди 1 май 2004 г., обосновавало различното третиране на тези два вида икономически оператори. Подобно било положението в Решение по дело Weidacher, точка 89 по-горе. За сметка на това спорната такса поставяла полските икономически оператори в положение, по-неблагоприятно от положението на икономическите оператори, установени в Общността преди 1 май 2004 г., без това да бъде обосновано.

124 Според Република Полша Комисията не можела да обоснове подобна дискриминация с фактори като размера на съответните пазари, разликите в цените на разглежданите продукти на тези пазари или размера на възстановяванията при износ, тъй като ако Комисията действително беше взела предвид тези фактори за определяне на размера на спорната такса, последната щяла да бъде различна в различните нови държави членки. Обратно обаче на приетите при разширяването на Европейския съюз през 1995 г. преходни мерки, размерът на спорната такса бил един и същ за всички икономически оператори от новите държави членки.

125 На последно място, според Република Полша е ирелевантно, че член 4, параграф 2 от Регламент № 1972/2003 оставя на новите държави членки голяма свобода да определят дали излишъците са резултат от дейност, оправдана от нормално поведение на пазара или пък от спекулативни дейности, тъй като настоящото правно основание се отнася до размера на спорната такса, на която са подложени притежателите на излишъци.

126 Комисията оспорва тези доводи.

— Съображения на Първоинстанционния съд

127 В рамките на настоящото правно основание на първо място Република Полша отбелязва, че разликата в третирането между полските икономически оператори и икономическите оператори, установени в Общността преди 1 май 2004 г., съставлява дискриминация, основана на гражданство.

128 В това отношение следва да се напомни, че принципът на недопускане на дискриминация между производителите или потребителите на Общността, който е установен в областта на общата организация на земеделските пазари от член 34, параграф 2, втора алинея ЕО, налага да не се третират по различен начин сходни положения и да не се третират еднакво различни положения, освен ако такова третиране не е обективно обосновано. Следователно мерките, които включва общата организация на пазарите, трябва да бъдат разграничавани според регионите и другите условия за производство или потребление единствено в зависимост от обективни критерии, които гарантират пропорционално разпределение на предимствата и недостатъците между заинтересованите лица, без да се прави разграничение между териториите на държавите членки (Решение на Съда от 20 септември 1988 г. по дело Испания/Съвет, 203/86, Recueil, стр. 4563, точка 25).

129 Състоянието на земеделието в новите държави членки е коренно различно от това в старите държави членки (Решение по дело Полша/Съвет, точка 9 по-горе, точка 87). Всъщност преди разширяването на Европейския съюз през 2004 г. тези две категории икономически оператори са подложени на различни норми, квоти и механизми за подпомагане на производството. Освен това макар че общностните институции можели да възпрепятстват образуването на излишъци в Общността посредством мерки, характерни за общата организация на земеделските пазари, те не можели да възпрепятстват образуването на излишъци на територията на бъдещите държави членки. Именно по тази причина в точка 4, параграфи 1—4 от приложение IV към Акта за присъединяване е предвидено задължението за новите държави членки да премахнат за своя сметка своите излишъци, без обаче да е предвидено успоредно задължение за старите държави членки, което е прието от Република Полша при подписване на посочения акт.

130 Поради това следва да се установи, че положението на полските икономически оператори и положението на икономическите оператори, установени в Общността преди 1 май 2004 г., не може да се счита за сравнимо.

131 На второ място, Република Полша подчертава разликата в начина, по който е третирана в сравнение с държавите, присъединили се към Европейския съюз през 1995 г.

132 В това отношение обаче е достатъчно да се посочи, че преходните мерки, които следва да се приемат в областта на земеделието при всяко разширяване на Европейския съюз, трябва да бъдат приспособени към конкретните рискове от смущения на селскостопанските пазари, които това разширяване може да носи. Следователно институциите не са задължени да прилагат равностойни преходни мерки в рамките на две последователни разширявания.

133 По-специално Комисията е можела, сред съществуващите при разширяванията на Европейския съюз през 1995 г. и 2004 г. разлики, да отчете обстоятелството, че целта за избягване на смущенията на общностния пазар поради на натрупването на излишъци е била по-трудно осъществима през 2004 г. поради размерите на пазарите на новите държави членки през 2004 г. и на техния много по-висок производствен капацитет, които Комисията е посочила в становището си, без това да бъде оспорено от Република Полша. Освен това разликите в цените между Общността и в новите държави членки също са били по-големи. Кумулирането на тези два елемента е повишило в значителна степен опасността от дестабилизиране на селскостопанските пазари и в резултат от това е обосновало приемането на по-строги преходни мерки.

134 В това отношение Република Полша посочва, че ако Комисията действително беше взела предвид тези фактори при определяне на размера на спорната такса, тази такса щеше да бъде различна за различните нови държави членки. Очевидно е обаче, че обстоятелствата относно всяка нова държава членка са отчетени при определянето на продуктите, подложени на спорната такса, тъй като съгласно член 4, параграф 5 от Регламент № 1972/2003 посоченият списък е различен за всяка нова държава членка, което опровергава довода на Република Полша.

135 Поради това следва да се направи извод, че Република Полша не е успяла да докаже наличието на нарушение на принципа на недопускане на дискриминация, основана на гражданство. Следователно настоящото правно основание трябва да се отхвърли.

136 Предвид гореизложеното, се отхвърля искането за отмяна на Регламент № 735/2004, доколкото той подлага седем категории земеделски продукти с полски произход на посочената в член 4, параграф 3 от Регламент № 1972/2003 мярка.

По третата част от жалбата относно искането за отмяна на Регламент № 735/2004, доколкото с него се добавят седем продукта към списъка с продукти по член 4, параграф 5, осмо тире от Регламент № 1972/2003

Доводи на страните

137 Република Полша посочва на първо място, че основната цел на преходните мерки, които могат да бъдат приети въз основа на член 41 от Акта за присъединяване, се състои в предотвратяване на натрупването на излишъци в новите държави членки, както и на произтичащите от това смущения за различните селскостопански пазари. Следователно тези преходни мерки трябвало да подпомогнат изпълнението от страна на посочените държави на тяхното задължение да премахнат тези излишъци, което е предвидено точка 4 от приложение IV към Акта за присъединяване.

138 Според Република Полша обаче това задължение за премахване на излишъците се отнася само до продуктите, чийто брой надхвърля на национално равнище количеството, което би могло да се счита за представляващо нормален прехвърлим остатък. Следователно ако е необходимо да се определят запасите от разглежданите продукти, притежавани от отделните икономическите оператори, за да се установи наличието на излишъци в новите държави членки, тази констатация трябвало да бъде направена на равнището на съответната държава към деня на присъединяването. Поради това ако запасите от определен продукт на национално равнище не надхвърлят дадена нормална стойност, задължението за тяхното премахване, както и налагането на такса на техните притежатели, било

лишено от предмет поради липса на опасност от смущения за обмена на земеделски продукти поради присъединяването, като притежаването на голямо количество от разглежданите продукти от един икономически оператор било компенсирано от липсата на същите тези продукти у други икономически оператори.

139 Република Полша обаче посочва, че към 1 май 2004 г. на национално равнище не било установено наличието на излишъци от продуктите, присъстващи в списъка с продукти по член 4, параграф 5, осмо тире от Регламент № 1972/2003, включително от разглежданите продукти, които са добавени с Регламент № 735/2004. Тя имала предвид също и продуктите, при които полското производство през 2003 г. било по-малко от нормалното. Следователно Република Полша счита, че с приемането на член 4, параграф 5, осмо тире от Регламент № 1972/2003 Комисията е надвишила своите правомощия, които са ѝ признати с член 41, първа алинея от Акта за присъединяване, и е въвела мярка, непропорционална по отношение на преследваната цел, която се състои във възпрепятстване на създаването на излишъци от продукти със спекулативна цел.

140 Република Полша посочва също, че целта на спорната мярка можела да бъде възпрепятстването на установен в Полша икономически оператор да получи неоправдано икономическо предимство по отношение на установените в Общността преди 1 май 2004 г. оператори, в случай че не би била налице опасност от смущения в търговията със земеделски продукти при липсата на излишъци в новите държави членки, отчетени на равнището на посочените държави. Тази възможност обаче не се съдържала в преамбюла на Регламент № 1972/2003 и не била разрешена от член 41 на Акта за присъединяване. Освен това посочената възможност не би представлявала пречка тази мярка да бъде несъразмерна, доколкото тя не се ограничава до премахване на неоснователните предимства, свързани с наличието на вносни общностни мита, различни от вносните мита на новите държави членки, от които се ползват полските икономически оператори, притежаващи излишъци от посочените продукти, а санкционира последните, като ги подлага на спорната такса.

141 На последно място Република Полша изтъква, че основната причина за складирането на земеделски продукти със спекулативна цел се състои в техния внос, свързан с разликата между общностните и националните вносни мита в сила в новите държави членки. Прибавянето обаче на разглежданите продукти

към списъка с продукти по член 4, параграф 5, осмо тире от Регламент № 1972/2003 имало за последица да наложи на техните притежатели митническа ставка за внос erga omnes, приложима към 1 май 2004 г., макар и някои продукти вече да са били подложени на митнически ставки за внос в Полша, които са били в сила към 30 април 2004 г. и не са били по-ниски от общностните митнически ставки за внос в сила в към тази дата.

142 Комисията оспорва доводите на Република Полша.

Съображения на Първоинстанционния съд

143 Република Полша оспорва законосъобразността на изменението на списъка с продукти по член 4, параграф 5, осмо тире от Регламент № 1972/2003, като се основава на няколко довода, които следва да се анализират последователно.

144 На първо място, Република Полша посочва, че основната цел на преходните мерки, които могат да бъдат приети въз основа на член 41, се състои в предотвратяване на натрупването на излишъци, чието наличие трябва да бъде определено на национално равнище, така че ако в една държава членка излишъците от даден продукт на национално равнище не надхвърлят дадена нормална стойност, икономическите оператори, които самостоятелно са създали запаси в по-голям размер от обичайния, не били задължени да ги отстранят поради липса на смущение на търговията. В този контекст прибавянето на разглежданите продукти към списъка с продукти по член 4, параграф 5, осмо тире от Регламент № 1972/2003 било незаконосъобразно, тъй като се отнасяло до продуктите, за които наличието на излишъци не е установено на национално равнище и дори до някои продукти, при които полското производство през 2003 г. е било по-малко от нормалното.

145 Първоинстанционният съд счита, че тезата на Република Полша се основава на погрешно тълкуване на точка 4 от приложение IV към Акта за присъединяване и трябва да бъде отхвърлена

146 Всъщност редакцията на параграф 2 от тази точка, съгласно който всеки стоков запас, частен или публичен, в свободно обращение на територията на новите държави членки към датата на присъединяване и надвишаващ количеството, което може да бъде прието за съставляващо нормален прехвърлим остатък, трябва да бъде отстранен за сметка на новите държави членки, по същия начин създава задължение за отстраняване на излишъците, независимо дали са определени за всеки отделен икономически оператор или за всички икономически оператори на национално равнище.

147 Освен това както предотвратяването на създаването на запаси със спекулативна цел, така и премахването на икономическите предимства на икономическите оператори, които са създали излишъци на ниски цени, могат да оправдаят приемането от Комисията на мярка на основание член 41 от Акта за присъединяване (вж. точка 101 по-горе). От това следва, че сред преходните мерки, които Комисията може да приеме по силата на посочената разпоредба, са мерките, предназначени да възпрепятстват отделните икономически оператори, установени в новите държави членки, да създават излишъци от разглежданите продукти преди 1 май 2004 г. с оглед да ги предлагат на пазара на по-високи цени след тази дата.

148 Освен това е важно да се подчертае, че в Решение по дело Weidacher, точка 89 по-горе, Съдът приема разглежданата такса върху излишъците като пропорционална и съответстваща на определените от Акта за присъединяване цели. Тази такса обаче е била събрана от отделен икономически оператор от нова към онзи момент държава членка поради притежаването на излишък, без в посочената държава да е установено наличието на запаси на национално равнище.

149 Освен това следва да се посочи, както беше подчертано в точка 111 по-горе, че целта на Регламент № 1972/2003 по-конкретно е предотвратяването на създаването на излишъци. Следователно Комисията посочва, без това да бъде оспорено от Република Полша, че е отчела предоставената от самата Република

Полша статистическа информация с цел установяване на категориите продукти, които биха могли да бъдат съхранявани на склад със спекулативна цел. В този контекст Комисията не може да бъде упрекната, че за някои от разглежданите продукти наличието на излишъци от национално равнище не е било установено към 1 май 2004 г. Всъщност това обстоятелство може да се дължи на възпиращото действие на самия регламент.

150 На последно място, важно е да се посочи, че налагането на такса върху излишъците от разглежданите продукти, притежавани от отделните икономически оператори, при условие че наличието на тези запаси е било установено на национално равнище, би довело до това последиците от създаването на излишъци да не бъдат нито справедливи, нито предвидими по отношение на икономическите оператори, установени в новите държави членки.

151 Всъщност подобно положение би могло да накара някои от икономическите оператори, установени в новите държави членки, да създадат допълнителни запаси от разглежданите продукти преди 1 май 2004 г. с оглед да ги предложат на общностния пазар след тази дата, като се надяват, че запасите на национално равнище не надхвърлят тяхното обичайно количество. В подобна хипотеза към 1 май 2004 г. тези икономически оператори са се намирали в положение, по-благоприятно от това на другите икономически оператори, установени в същата държава членка, които не са създали допълнителни запаси от разглежданите продукти със спекулативна цел и така са допринесли за реализирането на целите на Регламент № 1972/2003, както и за реализирането на целите на точка 4 от приложение IV към Акта за присъединяване, което не може да бъде прието.

152 Освен това ако беше необходимо да се установи наличието на излишъци от разглежданите продукти на национално равнище към 1 май 2004 г., установените в новите държави членки икономически оператори, които са създали допълнителни запаси от посочените продукти, не биха могли да знаят преди тази дата дали подлежат на облагане със спорната такса, чийто размер евентуално може да бъде значителен. Това би внесло елемент на несигурност не само относно тяхното икономическо планиране, но и на всички пазари, свързани с разглежданите продукти, доколкото цените биха могли да се увеличат значително, тъй като част от производството би могло евентуално да бъде подложено или не на специална такса.

153 На второ място, Република Полша посочва, че налагането на спорната такса на посочените в член 4, параграф 5, осмо тире от Регламент № 1972/2003 продукти е несъразмерно, тъй като тя не се ограничава до премахване на неоснователните предимства, свързани с наличието на общностни вносни мита, различни от тези на новите държави членки, от които се ползват полските икономически оператори, притежаващи излишъци от посочените продукти, а ги санкционира, като ги подлага на облагане със спорната такса.

154 За да се отхвърли този довод, е достатъчно да се напомни, че премахването на тези предимства не е единствената легитимна цел на установените с Регламент № 1972/2003 мерки. Други легитимни цели са предотвратяването на създаването на излишъци и предотвратяването на създаването на запаси на ниски цени от икономическите оператори от новите държави членки, за да ги предложат по-късно на пазара на по-висока цена след разширяването.

155 Освен това, доколкото доводът на Република Полша по същество се състои в изтъкване на нарушение на принципа на недопускане на дискриминация, следва да бъде направено препращане към точки 127—136 от настоящото решение.

156 На трето място, Република Полша изтъква, че основната причина за складирането на земеделски продукти със спекулативна цел се състои в техния внос, свързан с разликата между митата в Общността на петнадесетте и в новите държави членки, и в това отношение тя отбелязва, че по силата на член 4, параграф 5, осмо тире от изменения Регламент № 1972/2003 някои продукти са подложени на спорната такса, макар полските вносни мита в сила към 30 април 2004 г. да не са били по-ниски от общностните.

157 Този довод не може да бъде уважен.

158 Всъщност следва да се подчертае, че Република Полша не представя никакъв довод, който позволява да се направи извод, че основната причина на спекулативното складиране на земеделски продукти е евентуалната разлика между вносните мита в Общността на петнадесетте и тези в новите държави членки.

159 При всички случаи дори това твърдение да беше правилно, вярно е също, че сред целите на предвидените с Регламент № 1972/2003 мерки не са единствено предотвратяването на създаването на запаси със спекулативна цел, свързано или с разлика между приложимите вносни мита за един и същ продукт съответно в Общността и в новите държави членки, или с наличието в тези държави на квоти за внос при освобождаване от митни сборове, но също и предотвратяването на създаването на излишъци, които произхождат от националното производство (вж. точки 111—116 по-горе). Последната посочена цел, която произтича пряко от точка 4 от приложение IV към Акта за присъединяване, не би могла да бъде изцяло реализирана, ако член 4, параграф 5, осмо тире от Регламент № 1972/2003 се ограничаваше до налагане на спорната такса върху продуктите, за които полските вносни мита са били по-ниски от общностните, както беше напомнено в точки 114 и 115 по-горе.

160 Предвид предходните съображения настоящото правно основание трябва да бъде отхвърлено.

По първата част от жалбата относно искането за отмяна на Регламент № 735/2004, доколкото той подлага седем допълнителни продукта на предвидените в член 3 от Регламент № 1972/2003 мерки

161 Следва да се посочи, че точка 5 от приложение IV към Акта за присъединяване гласи:

„[…] Регламент […] № 2913/92 и Регламент (ЕИО) № 2454/93 се прилагат в новите държави членки при спазването на следните особени разпоредби:

1. Въпреки член 20 от Регламент [...] № 2913/92, стоките, които към датата на присъединяването са временно складирани или попадат в обхвата на митнически направления и режими, посочени в член 4, параграфи 15, [буква] б) и 16, [букви] б) — ж) от този Регламент в разширената Общност, или които се транспортират в рамките на разширената Общност след като са били предмет на износни формалности, се освобождават от мита и други митнически мерки, когато са пуснати за свободно разпространение при условие, че е налице едно от следните [доказателства]“

162 Следва да се напомни, че член 3 от Регламент № 1972/2003 се прилага конкретно по дерогация от гореспоменатата разпоредба, както и от членове 20 и 214 от Регламент № 2913/92.

163 Така по силата на член 3, параграф 2 от Регламент № 1972/2003, изброените в член 4, параграф 5 от посочения регламент продукти, които преди 1 май 2004 г. са се движили свободно в Общността на петнадесетте или в нова държава членка и на 1 май 2004 г. са на временно съхранение или са под някой от митническите режими или процедури по член 4, параграф 15, буква б) и параграф 16, букви от б) до ж) от Регламент № 2913/92 в разширената Общност или които са в процес на транспортиране, след като са били предмет на формалности за износ, в рамките на разширената Общност, се обмитяват според митническата ставка за внос erga omnes, приложима към датата на освобождаване за свободно обращение. Предходното обаче не се прилага за продукти, изнасяни от Общността на петнадесетте, ако вносителят представи доказателство, че за продуктите на страната по износ не е търсено възстановяване при износ.

164 Освен това по силата на параграф 3 от разглеждания член продуктите, изброени в член 4, параграф 5, които идват от трети страни и са в режим на активно усъвършенстване по член 4, параграф 16, буква г) или в режим на временен внос по член 4, параграф 16, буква е) от Регламент № 2913/92 в нова държава членка на 1 май 2004 г. и които са освободени за свободно обращение на или след тази дата, се обмитяват с вносното мито, приложимо към датата на освобождаване за свободно обращение на продукти, идващи от трети страни.

165 Следва да се подчертае, от една страна, че митническото направление, посочено в член 4, параграф 15, буква б) от Регламент № 2913/92, е това на въвеждането на стоки в свободна зона или в свободен склад, а от друга страна, че митническите режими, посочени в член 4, параграф 16, букви б)—ж) от Регламент № 2913/92, са в посочения ред: транзит, митническо складиране, активно усъвършенстване, обработка под митнически контрол, временен внос и пасивно усъвършенстване.

166 Съгласно член 166, буква а) от Регламент № 2913/92 свободните зони и свободните складове са по-специално обособени части от митническата територия на Общността или помещения върху нея, в които необщностните стоки за целите на митническото облагане и на мерките на търговската политика при внос се считат за намиращи се извън митническата територия на Общността, ако не са допуснати за свободно обращение, не са поставени под друг митнически режим и не са употребявани или изразходени в нарушение на митническото законодателство.

167 Съгласно член 91 от Регламент № 2913/92 режимът външен транзит разрешава превоз от едно до друго място на митническата територия на Общността на:

„а) необщностни стоки, без да бъдат облагани с вносни сборове и други такси и без да подлежат на мерките на търговската политика;

б) общностни стоки, предмет на мерки на Общността, изискващи износа им в трети страни и за които са извършени съответните митнически формалности за износ.”

168 По силата на член 98 от Регламент № 2913/92 режимът на митническо складиране разрешава съхранението в митнически склад, от една страна, на необщностни стоки, които не се облагат с вносни сборове и не подлежат на мерките на търговската политика, а от друга страна, на общностни стоки, за които съгласно специфичните разпоредби от законодателството на Общността при поставянето им в митнически склад е предвидено прилагането на мерки, които обикновено се прилагат при износа на такива стоки.

169 По силата на член 114, буква а) от същия регламент режимът активно усъвършенстване разрешава да бъдат осъществени една или повече операции на митническата територия на Общността по усъвършенстването на необщностни стоки, предназначени да бъдат реекспортирани от митническата територия на Общността като компенсаторни продукти, без да се облагат с вносни сборове и без да подлежат на мерките на търговската политика.

170 Съгласно член 130 от Регламент № 2913/92 режимът обработка под митнически контрол разрешава допускането на митническата територия на Общността на необщностни стоки за обработка с цел промяна на вида или състоянието им, без да се облагат с вносни сборове или да се подлагат на мерките на търговската политика, като получените в резултат на обработката продукти се допускат за свободно обращение в Общността при заплащане на дължимите за тях вносни сборове.

171 По силата на член 137 от Регламент № 2913/92 режимът временен внос разрешава ползването на митническата територия на Общността с пълно или частично освобождаване от вносни сборове и без прилагане на мерките на търговската политика, на необщностни стоки, предназначени да бъдат реекспортирани, без да са претърпели изменения, освен нормалното износване при тяхната употреба.

172 Съгласно член 145, параграф 1 от Регламент № 2913/92 режимът пасивно усъвършенстване разрешава да се изнасят временно общностни стоки извън

митническата територия на Общността, за да се подложат на операции по тяхното усъвършенстване и получените в резултат на тези операции продукти да бъдат допуснати за свободно обращение с пълно или частично освобождаване от вносни сборове.

173 От предходните точки следва, че митническите режими и процедури, на които се позовава член 3 от Регламент № 1972/2003, се отнасят по-специално до положения, в които стоките преминават общностните граници, без обаче да е необходимо заплащането на съответните мита или поради това че тяхното крайно назначение все още не е определено или поради това че са предназначени за пазар извън Общността. Тези стоки, които са получили статута на общностни стоки на 1 май 2004 г., също като стоките в процес на транспортиране в разширената Общност, след като са били предмет на формалности за износ, се обмитяват според митническата ставка за внос erga omnes, приложима към датата на освобождаване за свободно обращение по силата на предвидената в член 3 от Регламент № 1972/2003 мярка.

По първото правно основание, изведено от нарушение на принципа на свободното движение на стоки

— Доводи на страните

174 Република Полша счита, че установените с член 3, параграф 2 от Регламент № 1972/2003 такси представляват мита, както сочи самият факт, че те се събират от митническите служби и в рамките на митническите процедури относно продуктите, поставени под отлагателен режим при преминаване на границите на Общността. Това тяхно естество се потвърждавало на първо място и от обстоятелството, че в съответствие с текста на параграф 1 от разглежданата разпоредба посочените мерки съставляват дерогация от разпоредбите на Акта за присъединяване, които предвиждат пускането в свободно обращение на продуктите, освободени от вносни сборове, на второ място, от обосновката на една аналогична разпоредба — член 5 от Регламент (ЕО) № 60/2004 на Комисията от 14 януари 2004 година за определяне на преходни мерки в сектора на захарта във връзка с присъединяването на Чешката република, Естония, Кипър, Латвия, Литва, Унгария, Малта, Полша, Словения и Словакия (ОВ L 9, стр. 8; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 52, стр. 202), която е изложена от Комисията в съображение 6 от този регламент, и на трето място, от

обстоятелството, че член 3, параграф 2 от Регламент № 1972/2003 посочва изрично, че „продуктите […] се обмитяват според митническата ставка за внос erga omnes“.

175 Република Полша отбелязва, че съгласно член 25 ЕО митата при вноса или таксите с еквивалентен на мито ефект — независимо дали са установени от държавите членки или от общностните институции — са забранени между държавите членки, без възможност да бъдат обосновани с тяхната цел.

176 По силата на абсолютния характер на тази забрана Съдът приел, че предоставените правомощия на общностните институции в рамките на общата селскостопанска политика трябва да бъдат упражнявани, във всички случаи от края на преходния период, при изключване на всяка мярка, нарушаваща премахването между държавите членки на митата и на количествените ограничения или на таксите или мерките с равностоен ефект (Решение на Съда от 20 април 1978 г. по дело Les Commissionnaires Réunis и Les Fils de Henri Ramel, 80/77 и 81/77, Recueil, стр. 927, точка 35). Освен това всяко изключение от посочената забрана трябва да бъде предвидено ясно и да бъде тълкувано стеснително (Решение по дело Les Commissionnaires Réunis и Les Fils de Henri Ramel, посочено по-горе, точка 24). По-специално дерогациите от принципа на свободното движение на стоки, въведени с договорите за присъединяване, трябва да бъдат предоставени по ясен и недвусмислен начин, както и да бъдат тълкувани стеснително (Решение на Съда от 3 декември 1998 г. по дело KappAhl, C-233/97, Recueil, стр. I-8069, точки 18 и 21).

177 Следователно Република Полша е на мнение, че Комисията не може да обоснове митата, въведени поради необходимостта да бъдат избегнати последиците от посочените в член 4 от Регламент № 1972/2003 правила относно излишъците. Освен това Република Полша изтъква, че последната посочена мярка цели да бъдат избегнати спекулативните действия и изтъква, че не съществува никаква връзка между установените мита и подобни действия.

178 Комисията оспорва доводите на Република Полша.

— Съображения на Първоинстанционния съд

179 Тезата на Република Полша не може да бъде приета. Всъщност обратно на твърденията на Република Полша, формулираната в член 25 ЕО забрана на митата и на таксите с равностоен ефект допуска събирането на наложената с член 3 от Регламент № 1972/2003 такса, с мотива че посочената такса не съставлява едностранно определено от държава членка задължение, а преходна общностна мярка, приета за избягване на някои трудности за общата селскостопанска политика, произтичащи от присъединяването на десет нови държави към Европейския съюз (вж. в този смисъл Решение на Съда от 25 май 1978 г. по дело Racke, 136/77, Recueil, стр. 1245, точка 7).

180 Освен това следва да се посочи, че Комисията приема Регламент № 1972/2003, и следователно член 3 от него, въз основа на разпоредба, която ѝ позволява да приеме необходимите преходни мерки за подпомагане на прехода от съществуващия режим в новите държави членки към режим, който произтича от прилагането на общата селскостопанска политика, а именно член 41 от Акта за присъединяване. Тези преходни мерки обаче могат да представляват по-специално дерогации от норми, които иначе са приложими към дадено правно положение, каквато норма е член 25 ЕО. Следователно изследването на Първоинстанционния съд трябва да се отнася само до въпроса дали въведените с член 3 от Регламент № 1972/2003 мерки са неразделна част от преходните мерки, които могат да бъдат приети по силата на тази разпоредба от Акта за присъединяване. Всъщност ако случаят е такъв, тази система не може да бъде критикувана по принцип като противоречаща на разпоредбите на договора и на Акта за присъединяване относно забраната на митата (вж. в този смисъл Решение на Съда от 20 октомври 1987 г. по дело Испания/Съвет и Комисия, 119/86, Recueil, стр. 4121, точка 15).

181 Поради това Република Полша не би могла с право да се позове на нарушение на принципа на свободното движение на стоки, и по-специално на член 25 ЕО за оспорване на законосъобразността на установените с член 3 от Регламент № 1972/2003 мита. Тя би могла най-много да посочи, че дерогацията от нормите на договора, въведена от член 3 от посочения регламент, превишава правомощията, предоставени на Комисията от член 41 от Акта за присъединяване, което Република Полша изтъква в рамките на второто правно основание и следователно то трябва да бъде разгледано сега.

По второто правно основание, изведено от липсата на компетентност на Комисията и от нарушение на членове 22 и 41 от Акта за присъединяване

— Доводи на страните

182 Република Полша посочва, че Актът за присъединяване е резултат от преговорите между Европейския съюз и страните — кандидатки за членство в него. Тя напомня, че съгласно член 22 от този акт, „Мерките, изброени в приложение IV [от Акта за присъединяване], се прилагат съобразно условията, предвидени това приложение“. Съгласно член 3, параграф 1 от Регламент № 1972/2003 обаче тази разпоредба се прилага „по дерогация от приложение IV, глава 5 към Акта за присъединяване“, което сочело, че Комисията едностранно си приписва право да изменя заключенията, до които е достигнато при преговорите за присъединяване, в нарушение на процедурите за изменение или временно спиране на действието на разпоредбите на Акта за присъединяване, предвидени в членове 7—9 от посочения акт.

183 Република Полша счита, че член 41, първа алинея от Акта за присъединяване може да бъде основание единствено за преходните мерки, необходими за подпомагане на прехода към режима, който произтича от прилагането на общата селскостопанска политика при посочените в Акта за присъединяване условия. Целта на предвидените в член 3 от Регламент № 1972/2003 преходни мерки обаче била не да се допълва Актът за присъединяване, а да се дадат различни разрешения, които възпрепятствали приемането на предвидените точка 5 от в приложение IV към посочения акт мерки и изменяли в неин ущърб условията за присъединяване.

184 Според Република Полша Комисията не можела да твърди, че само е уточнила съдържанието на Акта за присъединяване, тъй като предвидената в член 3 от Регламент № 1972/2003 мярка въвежда дерогация по отношение на правилата за прилагане на суспензивните режими [другаде в текста: „отлагателните режими“], определени в точка 5 от приложение IV към Акта за присъединяване.

185 Комисията оспорва доводите на Република Полша.

— Съображения на Първоинстанционния съд

186 Действително е вярно, че Комисията не може да променя текста на Акта за присъединяване извън правната рамка, определена в това отношение от Договора и от Акта за присъединяване. Както обаче Комисията основателно посочва, вярно е също и че член 41 от посочения акт я оправомощава да приеме всяка необходима мярка за подпомагане на прехода от съществуващия режим в новите държави членки към такъв, който произтича от прилагането на общата селскостопанска политика.

187 Важно е също да се напомни, че както следва от изложените по-горе в настоящото решение съображения, системата на такси за излишъци от продукти в свободно обращение на 1 май 2004 г. в новите държави членки, предвидена в член 4 от Регламент № 1972/2003, който включва по-специално налагането на такса върху притежаваните от отделните икономически оператори излишъци, е една от преходните мерки, които могат да бъдат приети от Комисията на основание член 41, първа алинея от Акта за присъединяване.

188 Поради това необходимите мерки за защита на полезното действие на тази система на облагане с такси също трябва да бъдат обхванати от последната посочена разпоредба, тъй като в противен случай преследваните от разглежданата система цели в рамките на общностния пазар, макар да са необходими за подпомагане на прехода от съществуващия режим в новите държави членки към режим, който произтича от прилагането на общата селскостопанска политика, не биха били реализирани.

189 Поради това следва да се провери дали както Комисията посочва в отговора си на първото правно основание, обмитяването на продуктите, поставени под отлагателен режим или в процес на транспортиране в разширената Общност, след като са били предмет на формалности за износ, с митническата ставка за внос erga omnes, приложима към датата на тяхното освобождаване за свободно обращение съгласно текста на член 3 от Регламент № 1972/2003, е наложително за осигуряване на полезното действие на член 4 от посочения регламент.

190 В това отношение е важно да се припомни, че Комисията разполага с широки правомощия при приемане на мерки в областта на общата селскостопанска политика (Решение на Съда от 11 юли 1989 г. по дело Schräder HS Kraftfutter, 265/87, Recueil, стр. 2237, точка 22 и Решение на Съда от 11 септември 2003 г. по дело Австрия/Съвет, C-445/00, Recueil, стр. I-8549, точка 81). Следователно незаконосъобразността на член 3 от Регламент № 1972/2003 може да бъде установена само ако се стигне до извода, че предвидената в тази разпоредба мярка е явно ненужна за запазване на полезното действие на член 4 от посочения регламент.

191 Като посочва Комисията, в отсъствието на предвидените в член 3 от Регламент № 1972/2003 мерки установените в новите държави членки икономически оператори биха могли да понижат изкуствено своите излишъци от разглежданите продукти, като ги поставят под отлагателен режим в една или в няколко от старите или новите държави членки преди 1 май 2004 г. По този начин тези икономически оператори нямало да бъдат задължени да заплатят предвидената в член 4 от Регламент № 1972/2003 такса в страните си по произход, доколкото към 1 май 2004 г. те нямало да притежават излишъци там.

192 Поставените под отлагателен режим продукти обаче продължавали да бъдат на тяхно разположение в другите държави членки и разглежданите икономически оператори можели да ги пуснат в свободно обращение в разширената Общност след 1 май 2004 г., без да трябва да заплащат спорната такса, което изпразвало от съдържание член 4 от Регламент № 1972/2003.

193 Поради това следва да се направи изводът, че мерки като предвидените в член 3 от Регламент № 1972/2003 са необходими за запазване на полезното действие на член 4 от посочения регламент.

194 Следователно, доколкото в рамките на настоящото правно основание Република Полша оспорва самото правомощие на Комисията да задължи държавите членки да наложат такси върху поставените под отлагателен режим продукти, които се намират на тяхна територия на 1 май 2004 г., а не условията за прилагането или пропорционалния характер на подобна такса, следва да се направи изводът, че настоящото правно основание трябва да се отхвърли.

По третото правно основание, изведено от нарушение на принципа на недопускане на дискриминация, основана на гражданство

— Доводи на страните

195 Република Полша отбелязва, че съгласно член 3, параграф 2 от Регламент № 1972/2003 обмитяването с митническата ставка за внос erga omnes не се прилага за продукти, изнасяни от Общността на петнадесетте за Полша, ако вносителят даде доказателство, че за продуктите на страната по износ не е търсено каквото и да било възстановяване при износ, но същото това освобождаване е отказано за продуктите, изнесени от Полша за Общността на петнадесетте.

196 Република Полша добавя, че Комисията не е прилагала аналогични дискриминационни мерки след разширяването на Европейския съюз през 1995 г.

197 Република Полша счита, че тази дискриминация не може да се обоснове с довода, че опасността от спекулиране идвала преди всичко от потока на стоки от Полша към Общността на петнадесетте, което не било доказано по никакъв начин. Освен това дори ако действително съществувала опасност от спекулиране, произтичаща преди всичко от потока на стоки от Полша, това не оправдавало приетите мерки, тъй като те се отнасяли не само до „излишъците“, но и до всички количества от посочените продукти. Ако обаче рискът от спекулиране идвал от подлагането на полските земеделски продукти на отлагателни режими с намерението за спекулиране при пускането им в свободно обращение в разширената Общност, запазването на преференциалните мита в сила преди датата на присъединяването върху продуктите, подложени към 1 май 2004 г. на отлагателни митнически режими, щяло да бъде достатъчна превантивна мярка.

198 Комисията оспорва доводите на Република Полша.

— Съображения на Първоинстанционния съд

199 Като беше припомнено в точки 128—130 по-горе, макар установеният в член 34, параграф 2, втора алинея ЕО принцип на недопускане на дискриминация между земеделските производители от Общността да налага да не се третират по различен начин сходни положения и да не се третират еднакво различни положения, освен ако такова третиране не е обективно обосновано, вярно е също и това, че към 1 май 2004 г. положението на земеделието в новите държави членки е било напълно различно от положението в старите държави членки.

200 Това означава, че от обикновеното прилагане на различни норми към операторите от новите държави членки и към операторите от старите държави членки не би могла да произтече никаква дискриминация.

201 В конкретния случай, както Комисията правилно отбелязва, макар по отношение на продуктите от новите държави членки посочените в член 3, параграф 2 от Регламент № 1972/2003 разпоредби да целят да възпрепятстват възможността за икономическите оператори да намалят изкуствено натрупаните преди 1 май 2004 г. излишъци чрез използване на някой от видовете отлагателни режими с цел да пуснат тези излишъци в свободно обращение след посочената дата като продукти, които не подлежат на обмитяване с вносни мита, тези разпоредби явно имат различна цел, що се отнася до продуктите от Общността, поставени под отлагателен режим или транспортирани в разширената Общност, след като са изпълнили формалностите за износ.

202 Всъщност тъй като последните посочени продукти не подлежат на обмитяване със споменатата в член 4 от Регламент № 1972/2003 спорна такса, целта на определените в член 3, параграф 2 от посочения регламент разпоредби не може да бъде запазването на полезното действие на разглежданата такса, доколкото тя се отнася до тях.

203 Точно обратното — целта на посочените в член 3, параграф 2 от този регламент разпоредби е по-конкретно да бъде избегната възможността земеделските продукти, изнесени от Общността преди 1 май 2004 г., които са се ползвали от възстановяване при износ, по-късно, след формалностите за износ, да бъдат поставени под отлагателен режим или транспортирани в разширената Общност и да се намират в свободно обращение на територията на Европейския съюз, без за тях да са заплатени мита, тъй като тези продукти биха могли отново да се ползват неоснователно от възстановяване при износ. Тази цел е формулирана в съображение 4 от Регламент № 1972/2003, съгласно което:

„Необходимо е да се попречи на това стоки, за които е платено възстановяване при внос преди 1 май 2004 г., да се възползват от второ възстановяване, ако бъдат изнесени в трети страни след 30 април 2004 г.“

204 Единствено по тази причина член 3, параграф 2, втора алинея от Регламент № 1972/2003 предвижда освобождаване, ако икономическият оператор даде доказателство, че тези продукти не са се ползвали преди това от възстановяване при износ.

205 Тъй като двете цели, преследвани от съдържащите се в член 3 от Регламент № 1972/2003 разпоредби, са постигнати непременно посредством различните режими относно поставените под отлагателен режим продукти, които произхождат, от една страна, от новите държави членки, а от друга страна, от Общността на петнадесетте, приложението на различните режими към тези две категории продукти не може да се определи като дискриминационно.

206 Що се отнася, на последно място, до довода на Република Полша, съгласно който Комисията не е въвела аналогични мерки след разширяването на Европейския съюз през 1995 г., е достатъчно само да се установи, както беше посочено в точка 132 по-горе, че преходните мерки, които следва да се приемат в областта на земеделието при всяко разширяване на Европейския съюз, трябва да бъдат приспособени към конкретните рискове от смущения на селскостопанските пазари, които това разширяване може да носи. Следователно институциите не са длъжни да прилагат равностойни преходни мерки в рамките на двете последователни разширявания.

207 Поради това настоящото правно основание следва да се отхвърли.

По четвъртото правно основание, изведено от липсата или от непълнотата на мотивите

— Доводи на страните

208 Република Полша посочва, че въвеждането на посочените в член 3, параграф 2 от Регламент № 1972/2003 дискриминационни мерки представлява съществената част от член 3 от този регламент, без в това отношение да са изтъкнати каквито и да било мотиви.

209 Република Полша отхвърля по-специално идеята, че мотивите на въведената по силата на член 4 от Регламент № 1972/2003 мярка могат да бъдат приложени по аналогия към въведените по силата на член 3 от посочения регламент мерки, тъй като тези разпоредби установяват различни преходни мерки.

210 Република Полша счита, че мотивите на въведените с член 3 от Регламент № 1972/2003 мерки трябвало най-малкото да включват описание на обстоятелствата, които оправдават въвеждането относно определена група продукти на определени разпоредби в областта на отлагателния режим, определянето на начина, по който приетата мярка ще служи за реализиране на определените в член 41 от Акта за присъединяване цели и причините, които обосновават разграничаването на гражданите на Общността на петнадесетте от тези на новите държави членки.

211 Република Полша посочва също, че въведената при разширяването на Европейския съюз през 1995 г. по силата на Регламент № 3108/94 преходна мярка била придружена от по-точни мотиви в сравнение с мотивите относно мерките, въведени с член 3 от Регламент № 1972/2003, които се съдържат във второ

съображение от разглеждания регламент. Освен това първата посочена мярка била по-малко ограничителна от въведената с член 3 от Регламент № 1972/2003, което засилвало задължението за мотивиране на последната, тъй като общностният орган е длъжен да изложи подробно своите аргументи когато решението отива чувствително по-далеч от предходните решения (Решение на Съда от 26 ноември 1975 г. по дело Groupement des fabricants de papiers peints de Belgique и др./Комисия, 73/74, Recueil, стр. 1491, точка 31 и Решение на Съда от 14 февруари 1990 г. по дело Delacre и др./Комисия, C-350/88, Recueil, стр. I-395, точка 15).

212 На последно място, подобна преходна мярка била прогласена в член 5 от Регламент № 60/2004 и била предмет на специфични мотиви в съображение 6 от него.

213 Комисията оспорва доводите на Република Полша.

— Съображения на Първоинстанционния съд

214 Съгласно постоянната съдебна практика изискваните от член 253 ЕО мотиви трябва да са съобразени с естеството на съответния акт и трябва по ясен и недвусмислен начин да излагат съображенията на институцията, която го е издала, така че да дадат възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетата мярка, а на компетентната юрисдикция — да упражни своя контрол (вж. Решение на Съда от 24 ноември 2005 г. по дело Италия/Комисия, C-138/03, C-324/03 и C-431/03, Recueil, стр. I-10043, точка 54 и цитираната съдебна практика).

215 Това изискване следва да се преценява в зависимост от обстоятелствата по конкретния случай, по-специално в зависимост от съдържанието на акта, от естеството на изложените мотиви и от интереса, който адресатите или други заинтересовани лица, засегнати пряко и лично от акта, могат да имат от получаване на разяснения. Не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали

мотивите на определен акт отговарят на изискванията на член 253 следва да се преценява с оглед не само на текста, но и на контекста, както и на съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя (вж. Решение по дело Италия/Комисия, точка 214 по-горе, точка 55 и цитираната съдебна практика).

216 Когато става въпрос за регламент, мотивирането може да се ограничи до посочване, от една страна, на цялостното положение, довело до приемането му, а от друга страна, на общите цели, които следва да постигне (Решение на Съда от 3 юли 1985 г. по дело Abrias и др./Комисия, 3/83, Recueil, стр. 1995, точка 30 и Решение на Съда от 10 март 2005 г. по дело Испания/Съвет, C-342/03, Recueil, стр. I-1975, точка 55).

217 Освен това, ако акт с общо приложение разкрива съществената част на преследваната от институцията цел, би било прекалено да се изискват конкретни мотиви за вида на направения технически избор (вж. Решение на Съда от 7 септември 2006 г. по дело Испания/Съвет, C-310/04, Recueil, стр. I-7285, точка 59 и цитираната съдебна практика).

218 В светлината на тези съображения следва да се определи дали мотивите на Регламент № 1972/2003 са достатъчни, що се отнася до подлагането на продуктите от новите държави членки на посочените в член 3 от него мерки.

219 В това отношение следва да се посочи, че съществената част от мотивите на Регламент № 1972/2003 се съдържа в съображения 1—6 от него.

220 В съображение 1 от Регламент № 1972/2003 се разяснява, че следва да се приемат временни мерки, така че да се избегне рискът от изкривяване на търговията, засягащо общата организация на земеделските пазари, дължащо се на присъединяването.

221 Съображения 2 и 4 се отнасят до мерките относно възстановяване при износ.

222 В съображение 3 се разяснява, че изкривяването на търговията, което може да разстрои организациите на пазарите, често пъти включва продукти, изкуствено придвижвани с оглед разширяването и неформиращи част от обичайните запаси на съответната държава. В посоченото съображение е добавено, че излишъците могат да се получат и от национално производство и поради това трябва да се създадат разпоредби за налагане на възпиращи такси за тях.

223 На последно място, съображения 5 и 6 се ограничават до излагане на това, че предвидените в Регламент № 1972/2003 мерки са необходими, целесъобразни и съответстват на становищата на всички заинтересовани управителни комитети и че следва да се прилагат по еднообразен начин.

224 Съгласно гореизложеното никое от горепосочените съображения не обяснява изрично конкретните мотиви, накарали Комисията да приеме посочените в член 3 от Регламент № 1972/2003 мерки по отношение на продуктите от новите държави членки.

225 В това отношение Република Полша посочва, че Комисията е мотивирала по изричен начин други мерки, подобни на мерките по член 3 от Регламент № 1972/2003.

226 На първо място Република Полша цитира второ съображение от Регламент № 3108/94, което според нея се отнася до член 4, параграф 3, второ тире от посочения регламент. Тази разпоредба, съгласно която подложените на режимите митническо складиране, активно усъвършенстване или временен внос към 1 януари 1995 г. необщностни стоки са подложени на допълнителна такса, която евентуално се прилага освен останалите такси, на които е подложена новата държава членка към тази дата в случай на пускане в свободно обращение, считано от тази дата, била сходна с разпоредбата по член 3 от Регламент № 1972/2003. Обратно на твърденията на Република Полша обаче, посочената

разпоредба не е мотивирана изрично във второ съображение от Регламент № 3108/94. Всъщност това съображение се ограничава до обяснението, че с цел опростяване следва да бъде приложен режим, основан на принципа, че когато една вътреобщностна операция е започнала преди 1 януари 1995 г., тя продължава да подлежи на съществуващите преди тази дата разпоредби.

227 Република Полша посочва и съображение 6 от Регламент № 60/2004. Според нея то предоставяло конкретни мотиви относно член 5 от посочения регламент, въвеждащ в сектора на захарта мярка, сходна с мярката по член 3 от Регламент № 1972/2003. Така в съображение 6 от Регламент № 60/2004 било разяснено, че приложение IV, глава 5 от Акта за присъединяване предвижда стоките, които към датата на присъединяването са подчинени на различен тип суспензивен режим, да бъдат освободени от мито, ако са в режим на свободно обращение и ако отговарят на определени условия. В посоченото съображение било разяснено още че в сектора на захарта съществува голям риск тази възможност да бъде използвана за спекулативни цели и че това би позволило на операторите да заобиколят задължението, установено с регламента, да изтеглят за своя сметка от пазара излишъка на захар или изоглюкоза, определен от органите на новата държава членка, или да платят такси, ако не може да бъде осигурено доказателство за изтеглянето на тези количества. На последно място, в това съображение било посочено, че следователно е необходимо продуктите, които предполагат такъв риск, да подлежат на облагане с мита към датата на пускането им в свободно обращение.

228 Все пак наличието на изрични мотиви относно последваща мярка, сходна с мярката по член 3 от Регламент № 1972/2003, не предопределя отговора на въпроса дали липсата на подобно уточняване в последния посочен регламент задължително означава, че неговите мотиви са недостатъчни, що се отнася до посочените в член 3 от него мерки.

229 За да се отговори на този въпрос, посочените мерки следва да бъдат поставени в техния контекст. Както следва от съображение 3 от Регламент № 1972/2003, една от основните цели на този регламент е избягването на риска от изкривяване на търговията, което може да разстрои организациите на пазарите, възникнали поради създаването на излишъци.

230 Съгласно логиката на Регламент № 1972/2003 тази цел се изпълнява посредством налагането на посочената в член 4 от споменатия регламент такса върху излишъците, които съществуват в новите държави членки, като в съображение 3 от разглеждания регламент е посочен целесъобразният характер на налагането на тази такса за осигуряване постигането на посочената цел.

231 Ролята на член 3 от Регламент № 1972/2003, що се отнася до поставените под отлагателен режим продукти от новите държави членки, обаче е единствено да допълни установената в член 4 посочения регламент система на облагане с такси на излишъците, и по-конкретно да осигури полезното действие на тази разпоредба.

232 Всъщност що се отнася до разглежданите продукти от новите държави членки, необходимостта от посочените в член 3 от Регламент № 1972/2003 мерки за затваряне на системата на таксите е очевидна, както беше подчертано в точки 191—193 по-горе, е ясно, че при липса на тези мерки всеки икономически оператор, притежаващ продукти, които могат да бъдат подложени на установената в член 4 от посочения регламент такса, би могъл да избегне задължението за заплащане на тази такса, като подложи разглежданите продукти на един от изброените в член 3 от този регламент митнически режими в друга държава членка.

233 От това следва, че що се отнася до разглежданите продукти от новите държави членки, посочените в член 3 от Регламент № 1972/2003 мерки съставляват единствено технически избор на Комисията, предназначен да осигури полезното действие на член 4 от този регламент, като последната посочена разпоредба на свой ред представлява основният технически избор на Комисията за осъществяване на нейната цел, а именно да бъде избегнато образуването на излишъци в новите държави членки.

234 Поради това следва да се направи изводът, че Комисията не е била задължена да мотивира по-конкретно необходимостта от посочените в член 3 от Регламент № 1972/2003 мерки, предвид цитираната в точки 216 и 217 по-горе съдебна практика, тъй като мотивите на посочения регламент изрично определят целта за

предотвратяване на създаването на излишъци и необходимостта от установяване на система на такси върху посочените запаси (съображение 3), както и цялостното положение, довело до приемането на посочения регламент (съображения 1 и 3, във връзка едно с друго). Следователно разглежданите мотиви трябва да се приемат като достатъчни в това отношение.

235 Посоченият извод се подсилва от контекста, в който е приет Регламент № 1972/2003. Всъщност Република Полша не оспорва, че е тясно свързана с процеса на приемане на разглеждания регламент с участието си като наблюдател на различните срещи на комитета, който е обсъждал неговото приемане. Впрочем Република Полша е водила по този въпрос богата кореспонденция с Комисията. На последно място, от преписката следва, че преди приемането на този регламент Комисията е показала готовността си да обсъди различните въпроси относно посочения регламент и да вземе предвид евентуални изменения преди приемането му.

236 Следва да се подчертае също, че съгласно преписката Комисията е обсъдила конкретно с Република Полша, от една страна, въпроса дали приемането на посочените в член 3 от Регламент № 1972/2003 мерки спада към правомощията на посочената институция, предоставени ѝ на основание член 41 от Акта за присъединяване, а от друга страна, мотивите, които са в основата на приемането посочените мерки.

237 По силата на гореизложеното настоящото правно основание следва да се отхвърли.

По петото правно основание, изведено от нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания

— Доводи на страните

238 Република Полша поддържа, че тъй като налагат върху някои продукти по-високи вносни мита от вносните мита по преференциалния митнически режим, съществуващ в периода непосредствено преди нейното присъединяване към Европейския съюз, предвидените в член 3 от Регламент № 1972/2003 мерки са приети в нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания.

239 Република Полша счита, че тя, както и полските икономически оператори, можела да има оправдани правни очаквания относно обстоятелството, че приложимата процедура относно стоките, които са били временно складирани или са спадали към някой от митническите режими или са били транспортирани в разширената Общност след 1 май 2004 г., ще бъде в съответствие с дефинираните в точка 5 от приложение IV към Акта за присъединяване принципи и че при всички случаи митата в сила към 30 април 2004 г. могат да бъдат увеличени след датата на присъединяването само като преходна мярка.

240 В това отношение Република Полша счита, че макар принципът на защита на оправданите правни очаквания да не може да изключи промени и приспособяване към променящите се в бъдеще условия, разглежданите преходни мерки надхвърлят подобно приспособяване и съставляват нова уредба на положението, което преди това е било уредено от Акта за присъединяване.

241 Според Република Полша в писмената си защита Комисията приема, че съобразителните икономически оператори не са можели да предвидят приемането на обжалвания акт, и Република Полша отбелязва, че Комисията се задоволява с това да твърди, че те са можели да приспособят дейността си към произтичащите от този акт изисквания. От една страна, Регламент № 1972/2003 не бил публикуван на полски език преди присъединяването, а от друга страна, вероятното адаптиране на икономическите оператори към спорната мярка

можело да се състои или в ограничаване на търговската им дейност и следователно в ущърб на тяхната нормална търговска дейност, или в заплащане на митническите ставки за внос erga omnes.

242 Впрочем доводите на Комисията относно целта на въвеждане на митническите ставки за внос в размер, който съответства на митата erga omnes, били лишени от основание, тъй като посочените мита нямали никаква връзка с предотвратяването на спекулирането.

243 На последно място, всяко позоваване на Решение по дело Weidacher, точка 89 по-горе, за обосноваване на оспорваната мярка, било напълно неоснователно, тъй като посоченото Решение не се отнасяло до нито една разпоредба, аналогична на разпоредбата по член 3 от Регламент № 1972/2003.

244 Комисията оспорва доводите на Република Полша.

— Съображения на Първоинстанционния съд

245 Следва да се напомни, че съгласно съдебната практика позоваване на принципа на защита на оправданите правни очаквания е възможно по отношение на общностна правна уредба единствено ако самата Общност преди това е създала положение, което е могло да породи оправдани правни очаквания (вж. Решение по дело Weidacher, точка 89 по-горе, точка 31 и цитираната съдебна практика).

246 Следва обаче да се отбележи, че в конкретния случай Общността не е създала преди това положение, което е могло да породи оправдани правни очаквания, що се отнася до Република Полша или до полските икономически оператори.

247 На първо място, Общността по никакъв начин — с действие или бездействие — не е дала да се разбере от заинтересованите среди, че по повод на разширяването, осъществено на 1 май 2004 г. няма да бъдат приемани преходни мерки, които по-конкретно да осигурят полезното действие на мерките, предназначени за избягване на породените от създаването на излишъци смущения на общия пазар.

248 По-нататък следва да се посочи, че всеки икономически оператор, който е положил нормалната грижа и е поставил продуктите под някой от посочените в член 3 от Регламент № 1972/2003 режими преди 1 май 2004 г., е трябвало да знае от момента на публикуването в Официален вестник на Акта за присъединяване, че по силата на член 41, първа алинея от посочения акт Комисията е била оправомощена да приема преходни мерки за адаптиране на съществуващите в новите държави членки режими към общата организация на пазарите — мерки които евентуално е можело да имат отражение върху вече създадените излишъци при публикуването на Регламент № 735/2004, както и върху продуктите, поставени под отлагателен режим (вж. в този смисъл Решение по дело Weidacher, точка 89 по-горе, точка 33). Посочените в конкретния случай мерки впрочем са били съобщени от Комисията на Република Полша в рамките на комитета, който е обсъждал приемането на Регламент № 1972/2003. Поради това Република Полша не може да твърди, че са накърнени нейните оправдани правни очаквания.

249 Следователно трябва да бъде отхвърлено правното основание, изведено от нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания.

По четвъртата част на жалбата относно искането за отмяна на Регламент № 735/2004, доколкото подлага седем допълнителни продукта на всички спорни мерки

Доводи на страните

250 Република Полша отбелязва, че въпреки установените в член 41 от Акта за присъединяване изисквания, спорните мерки не служели за подпомагане на прехода на Полша към система, която произтича от прилагането на общата селскостопанска политика съгласно определените в Акта за присъединяване условия. Тези мерки служели единствено за защита на Общността на петнадесетте срещу конкуренцията, свързана с прилива на земеделски продукти от новите държави членки предвид техния земеделски потенциал.

251 На първо място Република Полша поддържа, че член 3 от Регламент № 1972/2003 води до налагане на такса на нивото на общностните мита erga omnes върху земеделските продукти, внесени в Общността на петнадесетте от Полша и до неналагането на подобна такса в обратния случай. На второ място тя посочва, че предвидените в член 4, параграф 3 от Регламент № 1972/2003 мерки налагат в тежест на полските притежатели на излишъци мита с размер, значително надвишаващ печалбите, които могат да бъдат реализирани вследствие на спекулативни действия. На трето място, Република Полша подчертава, че съдържащите се в член 4, параграф 5, осмо тире от Регламент № 1972/2003 мерки я задължавали да наложи такси на притежателите на излишъци от земеделски продукти, за които не е налице риск от спекулативни действия и за които не е установено излишно складиране на национално равнище. Според Република Полша при тези обстоятелства може да се направи единствено изводът, че действителната цел на спорните мерки е да защити Общността на петнадесетте от легитимната конкуренция на икономическите оператори от новите държави членки, което съставлявало злоупотреба с власт от страна на Комисията.

252 Комисията счита, че настоящото правно основание трябва да се отхвърли.

Съображения на Първоинстанционния съд

253 Следва да се приеме за установено, че в рамките на настоящото правно основание Република Полша само обобщава отново твърденията, които вече са разгледани в настоящото решение и които се съдържат в предходните части на жалбата ѝ.

254 Следователно трябва да се направи изводът, че настоящото правно основание няма самостоятелен характер и поради това следва да се отхвърли по същите съображения както правните основания, които обобщава.

255 От гореизложеното следва, че жалбата трябва да бъде отхвърлена изцяло.

По съдебните разноски

256 По смисъла на 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Република Полша е загубила делото, тя трябва да бъде осъдена да заплати съдебните разноски в съответствие с искането на Комисията.

По изложените съображения

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД (първи разширен състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Република Полша да понесе направените от нея съдебни разноски, както и направените от Комисията съдебни разноски.

Tiili Dehousse Wiszniewska-Białecka

Jürimäe Soldevila Fragoso

Постановено в открито съдебно заседание в Люксембург на 10 юни 2009 година.

Подписи

Съдържание

Обстоятелства в основата на спора . . . II - 1555

Производство . . . II - 1560

По допустимостта . . . II - 1562

Доводи на страните . . . II - 1562

Съображения на Първоинстанционния съд . . . II - 1566

По съществото на спора . . . II - 1575

По втората част на жалбата относно искането за отмяна на Регламент № 735/2004, доколкото той подлага седем допълнителни продукта на мярката, посочена в член 4, параграф 3 от Регламент № 1972/2003 . . . II - 1577

По първото правно основание, изведено от нарушение на член 41 от Акта за присъединяване и на принципа на пропорционалност . . . II - 1579

— Доводи на страните . . . II - 1579

— Съображения на Първоинстанционния съд . . . II - 1581

По второто правно основание, изведено от нарушение на принципа на недопускане на дискриминация, основана на гражданство . . . II - 1589

— Доводи на страните . . . II - 1589

— Съображения на Първоинстанционния съд . . . II - 1591

По третата част от жалбата относно искането за отмяна на Регламент № 735/2004, доколкото с него се добавят седем продукта към списъка с продукти по член 4, параграф 5, осмо тире от Регламент № 1972/2003 . . . II - 1593

Доводи на страните . . . II - 1593

Съображения на Първоинстанционния съд . . . II - 1595

По първата част от жалбата относно искането за отмяна на Регламент № 735/2004, доколкото той подлага седем допълнителни продукта на предвидените в член 3 от Регламент № 1972/2003 мерки . . . . . II - 1599

По първото правно основание, изведено от нарушение на принципа на свободното движение на стоки . . . . . II - 1603

— Доводи на страните . . . . . II - 1603

— Съображения на Първоинстанционния съд . . . . . II - 1605

По второто правно основание, изведено от липсата на компетентност на Комисията и от нарушение на членове 22 и 41 от Акта за присъединяване . II - 1606

— Доводи на страните . . . . . II - 1606

— Съображения на Първоинстанционния съд . . . . . II - 1607

По третото правно основание, изведено от нарушение на принципа на недопускане на дискриминация, основана на гражданство . . . . . II - 1609

— Доводи на страните . . . . . II - 1609

— Съображения на Първоинстанционния съд . . . . . II - 1610

По четвъртото правно основание, изведено от липсата или от непълнотата на мотивите . . . . . II - 1612

— Доводи на страните . . . . . II - 1612

— Съображения на Първоинстанционния съд . . . . . II - 1613

По петото правно основание, изведено от нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания . . . . . II - 1619

— Доводи на страните . . . . . II - 1619

— Съображения на Първоинстанционния съд . . . . . II - 1620

По четвъртата част на жалбата относно искането за отмяна на Регламент № 735/2004, доколкото подлага седем допълнителни продукта на всички спорни мерки . . . . . II - 1622

Доводи на страните . . . . . II - 1622

Съображения на Първоинстанционния съд . . . . . II - 1623

По съдебните разноски . . . . . II - 1623